

Redaktora ziņa

Vēlēšanās un vēlēšanas. Ādamsons pret Ādamsonu

Latviešu valodā izdodas skaistas vārdu un pat uzvārdu spēles. Īpaši priekšvēlēšanu laikā.

Nav ko liegties, ikkatram cilvēkam ir vismaz kāda **vēlēšanās**. Starp citu, interesanti, kam to vairāk — nabagam vai miljonāram? Bet **VĒLĒŠANĀS** var piedalīties abi divi, ja tikai pareizā pase kabatā. Un, protams, ja ir vēlēšanās.

5. oktobris būs tāda savāda diena. Itin kā jāpavelk svītra iepriekš nodzīvotajam laikposmam, jādod vērtējums padarītajam, bet alga ir tas, kas atspoguļosies mūsu uzticības vekselos (lasī — kam atdosim balsi).

Jā, par ko tad atdosim savu vienīgo balsi (pat nebalsojot tomēr atdosim)?

Vēlreiz pārlasīt programmas, prātot, kuram sastāvam kura lokomotīve noāķējusies, varbūt iedziļināties reklāmās? Bet ir taču skaidrāks par skaidru — priekšvēlēšanu rudenī mēs no cilvēkiem un pilsoņiem pārvēšamies ELEKTORĀTĀ, un kā pret tādu *reklāmmeikeri* arī izturas.

Loģiski spriežot, būtu jābalso par to, lai piepildītos mūsu vispatiesākās vēlēšanās. Varbūt tā ir mūsu paradoksālā nelaime — par maz iedziļināties KATRS SAVĀS VISPATIESĀKAJĀS vēlēšanās. Kurš cits cilvēks labāk par mani zina ma-

nus sapņus, manas dziļākās vēlēšanās?

Es izslēdzu ar baterijām darbināmo radiopārātu, aizdedzinu sveces (dzīves diktēts romantisms) un pārlasu Ādamsonu. Ne to, kas Haizivs, bet to, kas sarakstos nav bijis un tāpēc no tiem nekad arī netiks svītrots. Nelabojamā estēta Erika pantiņi der visiem laikiem:

*“Visapkārt melus es kaisu,
Un viegli un daiļi tie ir —
Ar tiem es aizber plaisu,
Kas mani no ļaudīm šķir.”*

Vai atkal šāds:

*“Par sevi viegli un gaiši smiet
Un ļaužu vājībām gribu,
Ar skaistumu dzīvē man jāieiet
Un drusku ar vientiesību.”*

Tiktāl dzeja. Bet *proza* ir tāda, ka šoruden izjūtu vēlēšanos piedalīties vēlēšanās. Esmu ieklausījies sevī. Jūs arī?

Alnis Auziņš

Vēl šajā reizē

2. lpp. Administratīvi teritoriālā reforma nāk.

3. lpp. No izcirtumiem uz jaunaudzēm!
«Uz zaļa zara» — gatavojamies līdzdarboties.

4., 5. lpp. «...Vēl šodien pēdas manāmas,
Kā Vīdols jokus dzinis.»

6. lpp. Aigars Zadiņš: «Hamletu un Jāzepu nebūtu gribējis spēlēt, Blaumaņa Edvartu varbūt...»

8. lpp. Uz dzejas viļņa — skolā un pagasta bibliotēkā.

PIECAS VIZĪTKARTES

Pavisam īsi, alfabēta secībā, iepazīstinām ar pieciem Dundagas pagasta iedzīvotājiem, kas kandidē uz 8. Saeimas deputāta godu.

Katrs no viņiem ir izšķīries par savu ceļu. Arī mums ikvienam pieder izvēle.

MIERVALDIS CEIMURS,

Mūsu zeme

Dzimis 1930. g.

Izglītība. 1955. g. beidzis Latvijas Valsts universitātes Inženieru celtniecības fakultāti.

No kura gada partijā. Kopš dibināšanas 1992. g.

Kas noteicis politisko izvēli. Maņa nacionālā pārliecība, 50 gadi okupācijas jūgā.

ILMĀRS GEIGE,

Latvijas ceļš

Dzimis 1942. g.

Izglītība. Vidējā speciālā, beidzis

Kandavas sovhoztehnikumu.

No kura gada partijā. No dibināšanas brīža.

Kas noteicis politisko izvēli. Biju sabiedriski aktīvs kopš skolas gadiem, no 1990. g. lielajā politikā. Beidzoties Augstākās Padomes deputāta darbam, turpināju strādāt, atbalstīdams *Latvijas ceļa* liberālos mērķus, kompromisa meklēšanu kā vienu no darbības pamatiezīmēm.

ĀRIJA OZOLA,

Par cilvēktiesībām vienotā Latvijā

Izglītība. Vidējā, 1968. g. beigusi Ventpils 1. vidusskolu.

No kura gada partijā. 2002. g.

Kas noteicis politisko izvēli. Lai cilvēkiem būtu labāka dzīve Dundagā, jaunas darbavietas.

ANNA SEILE,

Tēvzemei un brīvībai/LNNK

Izglītība. 1962. g. beigusi Latvijas Valsts universitātes Ģeogrāfijas fa-

kultāti, ģeogrāfijas zinātņu doktore; Latvijas Lauksaimniecības universitātes goda doktore.

No kura gada partijā. Kopš apvienības dibināšanas, pirms tam LNNK priekšsēdētāja.

Kas noteicis politisko izvēli. Agrāk nevienā partijā nav bijusi, izvēli noteica Atmosdas gadu pārliecība, ka neatkarības idejas ne tikai jāaizstāv un jāsaglabā, bet arī jānostiprina, pilnveidojot tautsaimniecību, kas aizsākās premjerministra Guntara Krasta valdības laikā.

ALDONIS ZUMBERGS,

Latvijas Zaļo un

Zemnieku savienība

Dzimis 1950. g.

Izglītība. 1975. g. neklātienē beidzis Latvijas Lauksaimniecības akadēmijas Lauksaimniecības mehanizācijas fakultāti.

No kura gada partijā. Zemnieku savienības biedrs no 1992. g.

Kas noteicis politisko izvēli. Izcelšanās, dzīvesveids un mentalitāte.

Sandras Dadzes zīmējums

Kur un kā Dundagā vēlēsim 8. Saeimu?

Katram vēletājam, kas 5. oktobrī dosies uz vēlēšanu iecirkni, svarīgi zināt, kur viņš var vēlē un vai gājiens nebūs veltīgs.

Balsot var jebkurā vēlēšanu iecirknī visā Latvijā. Dundagas pagastā tas iespējams četros iecirkņos: Dundagā — *Dundagas pilī*, Nevejā — *Nevejas skolā*, Vīdalē — *Vīdales skolā*, Kaļķos — *Vārpniekos*.

Saeimas vēlēšanās nav iespējams novēlēt iepriekš. To var izdarīt tikai vēlēšanu dienā — 5. oktobrī no plkst. 8.00 līdz 20.00.

Lai vieglāk būtu izvēlēties vienu no 20 sarakstiem, no 25. septembra līdz pat vēlēšanu dienai visos vēlēšanu iecirkņos iespējams iepazīties ar deputātu kandidātu sarakstiem, priekšvēlēšanu programmām un vēlēšanu kārtību:

Dundagā ik dienu 9.00 — 13.00

tel. 42093

Kaļķos katru dienu 9.00 — 13.00

tel. 45318

Nevejā katru dienu 9.00 — 13.00

tel. 49285

Vīdalē katru dienu 10.00 — 14.00

tel. 43598

Pagastmājā no 25. septembra līdz 4. oktobrim no 9.00 līdz 13.00, kā arī 5. oktobrī no 8.00 līdz 20.00 apmeklētājus pieņems un par vēlēšanām informēs arī Dundagas vēlēšanu komisija (iecirkņu pārraudzības komisija). Tālr. 42203, 42142.

Atgādinājums visiem vēletājiem!

- Lai varētu nobalsot, līdz jābūt personu apliecinošam dokumentam — Latvijas pilsoņa pasei.
- Novēlēt var tikai katrs personīgi.
- Ejot uz vēlēšanām, pārbaudiet

pases derīguma termiņu.

4) Var nobalsot arī dzīvesvietā, pirms tam iesniedzot vēlēšanu komisijai **rakstisku pieteikumu**,

Dundagas vēlēšanu iecirknis atradīsies Dundagas pils lielajā zālē.

kurā norādītas šādas ziņas: vārds, uzvārds, personas kods, pases sērija un numurs, atrašanās vietas adrese, neierašanās iemesls (pieļaujami divi — **veselības stāvokļa dēļ** vai **ja ir slimnieka kopējs**), datums, paraksts. Pieteikumu veidlapas var saņemt vēlēšanu iecirkņos, un tās jāiesniedz līdz 4. oktobrim (ie-

skaitot). Ja nav iespējams nokļūt pēc pieteikuma veidlapas, var pašrocīgi uzrakstīt iesniegumu ar visām iepriekš norādītajām ziņām. Balsojot atcerieties, ka no visiem 20 sarakstiem jāizvēlas tikai viens. Tas ieliekams vēlēšanu komisijas

izsniegtā aploksnē un iemetams vēlēšanu kastē. Vēlēšanu zīmi var grozīt vai negrozīt. **Grozīta** nozīmē, ka ir izdarītas kādas atzīmes vēlēšanu zīmē (+ kādam īpaši atbalstāmam kandidātam vai arī svītrots kāda kandidāta vārds vai uzvārds), par **negrozītām** atzīstamas vēlēšanu zīmes, kurās nav nekādu atzīmju.

Pirms balsošanas rūpīgi iepazīstieties ar instrukciju!

Jaunums!

- Pie vēlēšanu iecirkņa izejas būs pieejamas vēlēšanu zīmes, lai vēletājs, ja viņš to vēlas, varētu atjaunot pilnu vēlēšanu zīmju komplektu.
- Dundagas vēlēšanu iecirknis atradīsies **Dundagas pilī** (lielajā zālē).

*Sandra Kokoreviča,
Dundagas vēlēšanu komisijas priekšsēdētāja*

Autobusa satiksme vēlēšanu dienā 5. oktobrī

12.00 no Pāces uz Dundagas pili
12.30 no Sabdagām uz Dundagas pili
13.30 no Dundagas pils uz Pāci
14.00 no Dundagas pils uz Sabdagām

Runas vīriem ir spēks rokās

Dundagas pagasta padomē 2002. gada 15. augustā

► Vidusskolas direktora iecelšana amatā

Izskatīja vidusskolas direktora amata konkursa komisijas iesniegto atzinumu. Pieteikumus bija iesnieguši 5 pretendenti. Nolēma par Dundagas vidusskolas direktoru no 16.08.2002. iecelt Uldi Katlapu.

► Pirmpirkuma tiesības

Atteicās no pirmpirkuma tiesībām uz nekustamajiem īpašumiem: *Dīķlejas* (2,1 ha zemes un ēkas), *Arāji* (11,6 ha zemes, dzīvojamā māja un saimniecības ēka), *Mazblāķi* (27,0 ha zemes), *Pupavi* 120,2 (ha zemes), *Korvalki* 20,7 (ha zemes), *Strautiņu Pelītes* (5,7 ha zemes), K. Barona

ielā 11 (0,1356 ha zemes, dzīvojamā māja un saimniecības ēka), *Kalpaki* (31,9 ha zemes).

► Pieredzes apmaiņas komandējums

Iepazinās ar Latvijas pašvaldību savienības Pagastu apvienības valdes piedāvājumu iekļaut Dundagas pagasta padomes priekšsēdētāju Gunāru Laicānu pieredzes apmaiņas brauciena grupā uz Slovākiju. Tā kā 2002. gada budžetā nav paredzēti līdzekļi padomes priekšsēdētāja ārzemju komandējumiem, finansējumu atteica.

► Vīdales ciema valde

Iepazinās ar Vīdales ciema valdes

sēdes protokolu. Nolēma līdz 31.12.2002. atkritumu izvešanas līgumā iekļaut Vīdales skolu.

► Nosaukumu piešķiršana

Piešķīra nosaukumus: zemes gabalam ar kadastra Nr. 8850-005-0064 (4,8 ha) — *Mušlejas*, no *Strautiņu Pelītēm* atdalāmajam gabalam — *Sēnītes*, no *Kārļiem* atdalāmajam gabalam — *Kārķliņi*, zemes gabaliem ar kadastra Nr. 8850-027-0026 un 8850-032-0084 — *Caunas*.

► Sabiedrisko pakalpojumu regulatora rajona pašvaldībām

Iepazinās ar Talsu rajona padomes ieteikumu rajona pilsētu, pagas-

tu un novadu pašvaldībām pievienoties Liepājas pilsētas sabiedrisko pakalpojumu regulatoram.

► Dundagas pagasta simbolikas izmantošana

Atkārtoti izskatīja i/u “Tonuss” lūgumu atļaut ievietot uzņēmuma *Internet* lapā Dundagas pagasta ģerboņa attēlu. Lūgumu noraidīja, jo ģerbonis ir oficiāls Dundagas pagasta padomes simbols. Ieteica uzņēmumam izvēlēties savu *logo*.

Ar nolikumu “Par Dundagas pagasta ģerboni”, kur paskaidrots, kādos gadījumos var izmantot Dundagas pagasta ģerboņa attēlu, var iepazīties pagasta padomes kancelejā.

► Dienas centra izveidošana

Pēc Dundagas pagastiesas priekšsēdētājas Dainas Dēvitas ierosināju-

ma piešķīra telpas Talsu ielā 7 (bijušās Dundagas vidusskolas 1. klases telpa bērnudārza ēkā) Dienas centra izvietojšanai. To varēs izmantot bērni, kuriem ir brīvā laika pavadīšanas problēmas, tur varētu darboties arī Dundagas Ģimenes izglītības un atbalsta grupa un Dundagas pagasta aizbildņu atbalsta grupa.

► Administratīvā komisija

Iekļāva Dundagas pagasta iecirkņa inspektoru Raimonu Puduli Administratīvās komisijas sastāvā.

► Maksas pakalpojumi VSPC

Apstiprināja Dundagas Veselības un sociālās palīdzības centra cenrādi.

*Protokolu pārlūkoja
Aivars Miška*

Gatavosimies reformai!

Vairākus gadus Latvijā noris pašvaldību administratīvi teritoriālā reforma, ko regulē 1998. g. pieņemtais “Administratīvi teritoriālās reformas likums”. Reformas mērķis ir izveidot ekonomiski attīstīties spējīgas administratīvās teritorijas ar vietējām pašvaldībām, kas nodrošinātu kvalitatīvus pakalpojumus iedzīvotājiem. Tāpēc paredzēts veidot lielākas, ekonomiski spēcīgākas pašvaldības, lai labāk saskaņotu sociālās aprūpes un veselības, izglītības un transporta jautājumus; piesaistītu lielākas investīcijas, kas

radītu jaunas darbavietas; īstenotu lielākus projektus; lietderīgāk izmantotu resursus.

Pirms pāris gadiem Talsu rajonā izpētīja vietējo pašvaldību un vēlāk arī Ziemeļkurzemes pašvaldību sadarbības apvienības pašvaldību attīstības iespējas, arī aptaujājot iedzīvotājus. Pēc tam valsts mērogā sagatavoja “Pašvaldību administratīvi teritoriālā iedalījuma projektu”, kurš paredz vairāk nekā 500 pašvaldību vietā izveidot 102. Ziemeļkurzemē tas nozīmē, ka Talsu rajona Dundagas un Kolkas pa-

gasts un Ventspils rajona Ances pagasts veidos vienu novadu. Projekts pieļauj arī citu risinājumu — Kolkas pagasts ar Rojas pagastu veidotu vienu novadu.

Likums noteic, ka līdz 2003. gada 31. decembrim pašvaldības īsteno administratīvi teritoriālo reformu pēc savas ierosmes, bet no 2004. gada 1. janvāra līdz 2004. gada 30. novembrim to īsteno saskaņā ar likumā paredzētā kārtībā izstrādātiem projektiem atbilstoši “Pašvaldību administratīvi teritoriālā iedalījuma projektam”. Lai reformu īstenotu likumā paredzētajā laikā, dažādām pašvaldību grupām tiek sagatavoti apvienošanās projekti.

2002. gada septembrī pēc Pašvaldī-

bu lietu pārvaldes pasūtījuma ir uzsākts izstrādāt Ances, Dundagas un Kolkas pagasta pašvaldību apvienošanās projektu, sagatavošanu uzticot “Pašvaldību konsultāciju centram”. Darba gaitā jānovērtē pašvaldību darbības efektivitāte, jāsagatavo pamatojums jaunās pašvaldības izveidošanai un jaunizveidotās pašvaldības struktūras projekts, jāriko pašvaldību izstrādātā projekta publiska apspriešana.

Neviena no trim pašvaldībām nav ierosinājusi uzsākt apvienošanās projektu, taču viens no galvenajiem projekta izstrādes principiem ir iesaistīt vietējos politiķus, pašvaldības darbiniekus un iedzīvotājus projekta sagatavošanā. Notiks semināri,

pašvaldību apmeklējumi un tikšanās ar dažādiem pašvaldību pārstāvjiem.

Par “Talsu rajona Dundagas un Kolkas pagasta un Ventspils rajona Ances pagasta pašvaldību apvienošanās” projekta gaitu informēsim “Dundadznīkā” un rajona laikrakstā.

Priekšlikumus par šīs pašvaldību grupas pārveides aspektiem lūdzam nodot Dundagas pagasta padomē vai nosūtīt “Pašvaldību konsultāciju centram” M. Pils ielā 1, Rīgā, LV 1050, vai pa epastu: pkc@lps.lv.

Inga Vilka, projekta vadītāja

Internātā šoruden

No 2002. g. 1. janvāra Dundagas vidusskolas internāts pilnīgi pašvaldības pārziņā, no jaunā mācību gada tā noteikusi maksu vienam cilvēkam — Ls 4,50 mēnesī.

Anda Felša, pils direktore: “Sīki aprēķināju izdevumus. Pilna maksa vienam bērnam būtu Ls 21 mēnesī (ietverot maksu par elektrību, ūdensapgādi, kanalizāciju, apkuri,

iestādes uzturēšanu, darbinieku algas un naudu nelieliem remontiem). Ls 4,50 ir ceturrtā daļa no visiem izdevumiem un nesedz darbinieku algas un remontam nepieciešamo. Diemžēl internāta iemītnieku skaits samazinājies. Pagājušā mācību gadā devām pajumti 20, šogad — 11, no tiem 8 ir kaimiņpagastu bērni.”

Arī Dundagas vidusskolas audzēkņu skaits nedaudz sarucis.

Pērn mācījās 699 skolēni, šogad 672, klāt gan nākuši 33 neklātnieki. Šoruden esam palikuši bez kolciniekiem.

Benita Ose, Kolkas pagasta padomes priekšsēdētāja: “Manuprāt, noteicošā ir satiksme. Ceļš uz Roju ir labāks, kolcinieki spēj izbraidīt turp un atpakaļ, internāts nemaz nav vajadzīgs! Tieši tādēļ arī es savus bērnus skoloju Rojā, lai gan abi ar vīru mācījāmies Dundagā.”

Inese Tamane, Rojas vidusskolas direktore: “Mūsu internātā jāmaksā

50 santīmu par nakti. Pavisam tur mitinās skolēnu 15, no citiem pagastiem — trīs četri. Tie, kuri var nokļūt mājās, pa nakti nepaliek.”

A. Felša turpina: “11. septembrī izglītības, kultūras un sporta komitejas sēdē piedalījās vidusskolas direktors Uldis Katlaps un izpilddirektors Andris Kojro. Ir zināms, ka sešas meitenes īrē gultasvietu Dundagas centrā. Kāpēc? Iespējams, neapmierina internāta sadzīves apstākļi vai arī noteiktā kārtība (10 vakarā jābūt telpās). Taču varbūt arī

mēs varam piedāvāt vēl ko citu — pansiju? Tas jānoskaidro izpilddirektoram, tāpat iespēju internāta bērnu ēdināt Veselības aprūpes un sociālās palīdzības centrā.

Pils ir noslogota, nodarbības darba dienās notiek līdz pat deviņiem vakarā. Lai lietderīgāk izmantotu pils darbiniekus, turpmāk internāta dežurantes būs arī pils dežurantes un garderobistes.”

*Viedokļus uzklausa
Alnis Auziņš*

Eiropas kultūras mantojuma karogs pie Šlīteres bākas

13. septembrī Eiropas kultūras mantojuma dienas pietuvojās arī Dundagas pusei, jo Šlīteres bāka, kas iekļauta Eiropas industriālā mantojuma sarakstā, šogad bija izvēlēta par karoga pacelšanas vietu.

Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrs Vladimirs Makarovs oficiāli atklāja atjaunoto Šlīteres bākas kompleksu un kopā ar Šlīteres nacionālā parka (SNP) darbiniekiem, celtniekiem un Kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijas vadību uzvilktā mastā Eiropas kultūras mantojuma zilo karogu. SNP direktors Elmārs Pēterhofs kā pateicību par darbu un atbalstu Šlīteres bākas attēlu pasniedza ministram, celtniecības darbu vadītājam Andrim Griezītim no SIA *Andri SG*, SNP direktora vietniekam Jurim Janovam un bākas saimniecības vadītājam Ludmilai Šackai. Ikviens saņēma jauno bukletu “Šlīteres bāka” un uzkāpa bākā, lai apskatītu gleznu izstādi, pagaidu ekspozīciju par Baltijas jūras interesantākajām bākām un no augšas redzētu apkārtni. Kopā ar gidu vai tāpat katrs

varēja izstaigāt Šlīteres dabas taku pa Vecā dabas pieminekļa platlapju mežu, purvu un avoksnāju.

Kas šeit bijis agrāk?

Šlīteres bāka Zilo kalnu kraujas malā pie Šlīteres muižas slejas kopš 1850. gada, kad tā uzcelta kā uguns novērošanas tornis meža apsardzības vajadzībām un vienlaikus kalpojusi par dienas orientieri kuģiem, jo paceļas ap 100 m virs jūras līmeņa. 1961. gada bāka pēc remonta kļuva par diennakts bāku.

1999. gadā Satiksmes ministrija nolēma, ka Šlīteres bākas raidītne signāli vairs nav vajadzīgi, lai radītu ceļu kuģiem, un 2000. gadā Ministru kabinets to turpmākai apsaimniekošanai nodeva Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijai.

Nākotnē šeit būs tūristu vieta, kur uzzināt visu par SNP piedāvātajām dabas takām, par tuvām un tālām bākām, apskatīt Mākslas akadēmijas studentu vasaras prakses laikā radīto un augststāva videozālē dabas filmas.

*Andra Ratkeviča,
SNP teritorijas plānotāja*

Jauns klājums 1 500 m² pils jumta

Pils saimniece Anda Felša:

“Pagājušā gadsimta 80. gados pils jumtam uzlika nekvalitatīvus Lietuvā ražotus kārnījumus, un jau pēc neilga laika jumtu un visu vēsturisko ēku no lietus sargāja tikai pape. 2000. g. iesākām projektu, kas jāpabeidz 2004. g. Tā kopējās izmaksas ir Ls 80 000.

Sākumā uzrakstīju divus projektus — Kultūrkapitāla fondam un Valsts inspekcijai. Pirmajā gadā atjaunojām vārtu torņa jumtu, nākamajā ķērāmies klāt lielajam jumtam, jo apvienība “Tēvzemei un brīvībai” šim nolūkam atvēlēja Ls 11 000, šai summai klāt vēl nāca Ls 4 500 no mūsu pašvaldības un Ls 1 000 no Pieminekļu inspekcijas.

Pagātni apzinot

7. augustā pagasta vecākais Gunārs Laicāns sagaidīja muzeja un dokumentācijas centra “Ebreji Latvijā” direktoru Marģeru Vestermani un Meijeru Melleru — atbildīgo par ebreju kapsētu un masu apbedījuma vietu apzināšanu Latvijā un tuvējās ārzemēs.

No 1943. g. septembra līdz 1944. g. 30. jūlijam Jaundundagā atradās ebreju darba nometne “Dondangen I”, ko

Tas pērn deva iespēju nomainīt 820 m². Šogad jauns klājums jāuzliek 600 m². Finansējums — Ls 10 000 no valsts, Ls 1 500 no Valsts inspekcijas, Ls 8 800 no pašvaldības. Domājot par nākamo gadu, esmu iesniegusi pieteikumu Valsts investīciju projektam. No valsts finansējums ir Ls 17 000. Sezonā veicamo jumta maiņas apjomu nosaka pati ēkas izbūve, proti, jāmaina no ugunsnūra līdz ugunsnūrim. Septembrī darbs krietni pavirzījies uz priekšu. Oktobrī meistari plānoto pabeigs. Tagad izmantojam Lodes dakstiņus ar 30 gadu garantiju, bet jumtu klāj SIA *Namdaris* jumīki.

A. A.

vadīja zvērigais komandants Gustavs Zorge. Šinī nometnē bija ieslodzīts arī Marģers Vestermanis. Viņam izdevās izdzīvot un pēc nometnes likvidēšanas 1944. g. 30. jūlijā izbēgt. Tagad Vestermana kungs vāc vienkopus visas liecības par šo drūmo laika posmu.

Tikšanās laikā izskanēja doma aicināt Dundagas vidusskolēnus kādā no projektu nedēļām iesaistīties šīs tēmas pilnīgākā izpētē.

Jautrīte Freimute

Vidusskolai jauni logi

Dundagas pagasta būvvaldes vadītāja vietas izpildītājs Uldis Puļķis pastāstīja:

“Noslēdzies divu gadu investīciju projekts “Dundagas vidusskolas katlu mājas rekonstrukcija un ēkas siltuma zudumu novēršana”. Pērn tikām pie jaunās kalnu mājas, šoruden — pie logiem.

Pateicība par to pienākas Attīstības nodaļas vadītājai Guntai Abajai, kas pērn uzrakstīja un pieteica projektu Finanšu ministrijai. Es izrēķināju izmaksas, pagasts to akceptēja. Kopējais piesaistītās investīcijas apjoms, kas ļāva ieceres īstenot, ir Ls 71 000, visa projekta izmaksas — Ls 90 000.

Rīkojām konkursu — cenu aptauju. Uzvarēja SIA *Arčers* un ieguvām šīs firmas darinātos logus un palodzes. Jauno logu rāmji ir apstrādāti ar alumīniju un izturīgāki par plastmasas logiem. Tie atverami trīs veidos, īpašais stikls atstaro saules gaismu un telpu pārlietu nepiesilda. Tomēr skolai būs jādoma par ventilāciju. Šie logi palīdzēs taupīt siltumu, bet, ja nav pienācīgas ventilācijas, tad logus bieži ver vaļā un ietaupītais siltums izplūst.”

A. A.

Skaidro lietpratējs

Izkopsim izcirtumus!

Šogad privātajos mežos daudziem izcirtumiem beidzas atjaunošanas termiņš. Platība par atjaunotu uzskatāma tikai tad, kad mežsargs dabā to inventarizējis un pieņēmis. Pienācis pēdējais laiks izkopt gan stādītos, gan dabiski iesaugušos kociņus un par to paziņot mežniecībai.

Kas notiek, ja mežu neatjauno?

- Ja īpašnieks noteiktajos termiņos un kvalitātē neatjauno vismaz 80 % no kopējās atjaunojamās platības, viņam aizliedz galveno cirti.
- Ja ir viena hektāra un lielāks izcirtums, blakus mežaudzi galvenajā cirtē varēs cirst tikai trīs gadus pēc tam, kad mežsargs izcirtumu būs atzinis par atjaunotu.
- Nevar saņemt nodokļu atlaides. Nekustamā īpašuma nodoklis nav jāmaksā par mežsarga atzītām atjaunotajām platībām — skuju kokiem, ozolam un osim līdz 40 gadiem, melnalksnim, bērzam, apsei līdz 20, baltalksnim līdz 10 gadiem. Īpašniekam ir izdevīgi pēc iespējas

ātrāk izcirtumu ieskaitīt jaunaudžu kārtā, jo, piemēram, ja bērzi tur jau auguši piecus gadus pirms mežaudze tiek izkopta un atzīta par atjaunotu, tad nodokļu atlaides īpašnieks vairs nesaņems divdesmit, bet gan tikai piecpadsmit gadus.

Lai mežsargs izcirtumu atzītu par atjaunotu, ir jābūt noteiktajam minimālajam kociņu augstumam un skaitam uz hektāru. 30 — 50 cm rādiusā ap kociņiem jāapļauj zāle un atvases, bet sugu sastāvam jāatbilst augšanas apstākļu tipam. Savukārt, lai par atjaunotu atzītu mežaudzi, kas jau pārsniegusi divu metru augstumu, kociņi ir jāizretina, atstājot labākos.

Vai izcirtums ir apstādīts, vai

kociņi tajā iesaugušies paši, atjaunošanu neatzīst, ja tie nav atbilstoši prasībām izkopti.

Dažos punktos jaunās likumdošanas prasības kļuvušas stingrākas, citos — pielaidīgākas. Piemēram, termiņš, kurā obligāti jāatjauno nocirstais, vairākumā gadījumu pagarināts no 3 līdz 5 gadiem. Likumdošana nākusi pretim arī tajā ziņā, ka tagad ir vienalga, kādā veidā mežs atjaunots — stādot vai sējot. Var mērktiecīgi izkopt dabīgi iesaugušos kociņus vai kombinēt metodes. Svarīgi, lai rezultāts atbilstu noteiktajiem kritērijiem.

Bieži īpašnieks kļūdās, domādams, ka dabiski atjaunojušies kociņi nav jāizkopt. Cits atkal ir pārliecināts, ka darbs jau nokavēts — tur, kur vajadzējis stādīt, tagad saauguši briksņi. Bet bieži izrādās, ka briksņos ir visas konkrētajiem augšanas apstākļiem piemērotās koku sugas, atliek vien pareizi izkopt.

Priedaines un Ezeru mežniecības rīkotajos semināros varēja mācīties, kā šos darbus izdarīt ar iespējami mazāku laika, darba un naudas patēriņu. Izrādās, ka ne vienmēr vajag krūmgriezi

Kāds tam visam sakars ar ikvienu no mums?

Vietējo iedzīvotāju iesaiste un līdzdalība ir pamatnosacījums ilgtspējīgas sabiedrības radīšanā un attīstībā. Tas ir nepārtraukts dialogs starp vietējo varu, pilsoņiem, uzņēmumiem, biedrībām un dažādām citām organizācijām.

Mums vēl jāmacās piedalīties, izteikt savu viedokli un cienīt atšķirīgos. Jāmācās demokrātijai! Beidzot arī jānotic, ka ikviena cilvēka nostāja, idejas, ierosmes un rīcība var daudz mainīt uz labu. Ir laiks no skeptiķiem, vienaldzīgajiem un neuzņēmīgajiem pārtapt par ideju īstenotajiem. Jānotic saviem spēkiem, jo katrā slēpjas daļa no kopīgās gudrības un panākumu atslēgas.

Kā es varu piedalīties?

Ar katru cilvēku nav iespējams aprunāties individuāli, jo tas prasītu milzum daudz laika, un tad līdz rīcības programmai netikt. Taču ir dažādi veidi, kā dot iespēju iedzīvotājiem izteikt savas domas. Tas iespējams ar aptauju, semināru, forumu, *Internet*, īpašu pastkastīšu palīdzību.

Projekta “Zaļais novads — 21” ietvaros drīzumā paredzēts veikt aptauju, rīkot seminārus un veidot Apaļā galda forumu, lai informētu par ilgtspējīgas attīstības plānošanu, izzinātu iedzīvotāju attieksmi, uzklautu priekšlikumus un ieteikumus, kā rīkoties. Tātad — cik liels ir mūsu kopīgais potenciāls darboties ilgtspējības virzienā, cik liela ir mūsu vēlme kaut ko mainīt, cik daudz mums ir ideju un ierosinājumu, kā uzlabot savu dzīvi. **Mums jānonāk līdz pašu izstrādātai rīcības programmai** ar konkrētiem darāmiem darbiem un konkrētiem darītājiem vai arī interešu grupām, kas ideju attīsta tālāk.

Iedzīvotāju aptaujā, semināros un forumā iesaistīsies novada pamatskolu skolēni, kas anketēšanas prasmē iemānījās jau projekta organizētajā Ekoskolā Kolkā šā gada jūnijā.

Idejas un priekšlikumus tālāk *sijās* semināros un Apaļā galda forumā, piedaloties dažādām interešu grupām. Visa šī procesa būtība ir:

- iegūt tiešas un daudzpusīgas ziņas par ilgtspējīgas attīstības iespējām, iegūt konkrētas idejas, priekšlikumus;

DUNDADZNIKS

vai motorzāģi. Ar vienkāršiem darbarīkiem — asu cirvi vai vēl labāk ar mačeti — to bieži var paveikt pat krietni ātrāk un ar mazāku piepūli, jāzina tikai, kā. Kopā abus seminārus apmeklēja četrdesmit Dundagas meža īpašnieku. To, kuru izcirtumiem šogad beidzas atjaunošanas termiņš, gan ir krietni vairāk.

Mežsargi atjaunoto platību inventarizē līdz 1. oktobrim. Meža īpašniekam līdz tam laikam jācenšas sāktārt vismaz tos izcirtumus, kuru atjaunošanas termiņš ir beidzies. Tomēr, ja nepaspēj, **to var izdarīt arī vēlāk šajā pašā gadā**, protams, par to paziņojot mežniecībai un vienojoties par pārbaudi. Taču tad nodokļu atlaides par atjaunoto platību varēs saņemt tikai no aiznākamā gada.

Agrāk vai vēlāk īpašniekam savi izcirtumi būs jāpārvērš par jaunaudzēm, taču, pirms ko pasākt šajā jomā, noteikti vajadzētu lūgt padomu mežniecībā. Vislabāk būtu ar mežsargu izstaigāt platību un kopīgi nospriest, kā labāk darīt.

Dace Rumpe,

Talsu virsmežniecības konsultante

- izmantot iedzīvotāju sociālo un profesionālo pieredzi lēmumu sagatavošanā;
- iegūt iedzīvotāju vērtējumu pēc iespējas proporcionāli vecuma un sociālajām grupām (dažādu sociālo slāņu interesēm jābūt iekļautām pašvaldību pieņemtajos lēmumos);
- radīt jauniešiem iespēju piedalīties novada attīstības plānošanā.

Kamēr lietpratēji gatavo aptaujas anketas un lemj par semināru norisi, pārdomāsim katrs savas idejas un priekšlikumus, kā padarīt mūsu dzīvesvidi patīkamāku un stabilāku, kā tikt *uz zaļāka zara*. Novada attīstībai ir vajadzīga ikkatra labā griba un rīcība.

Alanda Pāliņa,
projekta sabiedrisko attiecību un līdzdalības programmas koordinatore,
tālrunis 9444395, epasta adrese: alanda@dundaga.lv

P.S. Projekta vēstneša “Uz zaļa zara” nākamais (3.) numurs iznāks novembra pirmajā pusē.

Tikšanās ar aizsardzības ministru

Aizsardzības ministrs Ģirts Valdis Kristovskis 5. septembrī ieradās darba vizītē Dundagā.

Vispirms ministrs apmeklēja skolu, pieņēma jaunsargu parādi un apbalvoja pagasta labākos jaunsargus. Kārtējo reizi pārliecinājāmies par mūsu jaunsargu un viņu vadītāja Laimoņa Ulmaņa brašumu. Kad skolotājs Ulmanis komandē, tad ikvienam gribas ieraut vēderu un ieņemt miera stāju.

Pēc tam ministrs pils kolonnu zālē tikās ar mūsu pagasta darbiniekiem, skolotājiem, vecākiem un interesentiem no kaimiņu pašvaldībām. Kristovska kungam nācās atbildēt un visai nepiekāpīgiem jautājumiem par Aizsardzības ministrijas un izglītības un zinātnes ministrijas sadarbību un par Aizsardzības ministrijas iespējamo palīdzību jaunsargiem.

Šo rindiņu autora domas — jaunie dundadznieki valsts ievēribu un palīdzību ir godam pelnījuši.

A. A.

Latvijā

Augusta beigās Dailēs teātris par māksliniecisko vadītāju uzaicināja Latvijas skatītājiem pazīstamo Pēterburgas režisoru Mihailu Gruzdovu.

30. augustā Rīgā atklāja Mazo un vīdējo uzņēmumu nacionālo forumu.

Jaunā mācību gada sākumā Rīgas skolā trūka apmēram simt skolotāju, visvairāk — angļu valodas speciālistu. **Šogad valstī skolas gaitas** uzsāka par 2000 pirmziemniekiem mazāk nekā pērn.

3. septembrī Latvija liedza iebraukšanas vīzu Krievijas politiķim Vladimiram Žirinovskim.

4. septembrī Valsts meža dienests paziņoja, ka sasniegts jauns meža ugunsgrēku skaits vienā gadā — 1530.

6. septembrī Rīgā viesojās visistākais Ziemassvētku vecītis — Santa Klauss no Lapzemes, atklājot savu pirmo pārstāvniecību ārzemēs.

8. septembrī norvēģu grupas A-HA koncertā Mežaparkā pulcējās Latvijā vēl nebijis popmūzikas cienītāju skaits — vairāk nekā 30 000 skatītāju.

11. septembrī, ASV traģēdijas gadadienā, Rīgas Domā atskaņotais “Rekvīems” iekļāvās pasaules projektā — šis Mocarta skaņdarbs, ik pa laikam uzrunājot klausītājus visā pasaulē, 24 stundās ietvēra visu Zemeslodi.

11. septembrī Esplanādē, Rīgā, atklāja kārtējās Dzejas dienas.

17. septembrī Latviju apmeklēja Eiropas Savienības lauksaimniecības, lauku attīstības un zivsaimniecības komissārs Francis Fišlers.

18. septembrī Latvijā streikoja vairāk nekā 7000 mediķu.

21. septembrī Rīgā sākās kārtējā kinofilmu skate *Arsenāls*.

Pasaulē

26. augustā Tallinā astoņi Baltijas un ziemeļvalstu ārlietu ministri apspriedās par reģiona attīstību.

Augusta nogalē Spānijā aizliedza basku partiju.

Augusta nogalē jaunā latviešu ērģelniece Iveta Apkalna Kalgari Starptautiskajā ērģeļu festivālā un konkursā (Kanāda) ieguva Baha balvu.

31. augustā gan Londonā, gan Parīzē atzīmēja princeses Diānas bojāejas piekto gadadienu.

4. septembrī Johannesburgā (Dienvidāfrikā) noslēdzās pasaules ilgtspējīgas attīstības konference, kurā piedalījās gandrīz 200 valstu delegāti.

7. septembrī pasaules nozīmīgākajā arhitektūras izstādē Venēcijā ievēribu izpelnījās Gunara Birkerta projekts *Gaismas pils* — Latvijas Nacionālā bibliotēkas ēka Rīgā.

8. septembrī 59. Venēcijas kinofestivālā (Itālija) **Zelta lauvu** saņēma filma “Magdalēnas māsas” (režisors Pīters Mulans).

14. septembrī ASV sprinteris Tims Montgomerijs sasniedza jaunu pasaules rekordu 100 m skrējienā — 9,78 s.

17. septembrī Irāka paziņoja par gatavību ļaut valstī atgriezties starptautiskajiem ieroču inspektoriem.

Septembra vidū svinīgos apstākļos Ziemeļkoreja un Dienvidkoreja sāka pirms pusgadsimta sašķēltais valsts atkalapvienošanas darbus.

21. septembrī apvienības *Par cilvēktiesībām vienotā Latvijā* vadītājs Jānis Jurkāns Maskavā tikās ar Krievijas prezidentu Vladimiru Putinu.

22. septembrī Francijā piekto pasaules čempiona titulu motocikliem ar blakusvāģi izcīnīja Latvijas vienība Kristers Serģis un Artis Rasmanis.

1879. līdz 1905. g. Pēc Lansdberga par skolotāju nāk Bankers, kurš nostrādā līdz 1916. g. Pēc tam no 1916. līdz 1918. g. skola nedarbojas, jo to okupējis vācu karaspēks. No 1919. līdz 1920. g. strādā Bankera dēls, no 1920. līdz 1924. g. Nadine un Eduards Eihleri. Pēc tam no 1924. g. strādā divas skolotājas: Lidija Linde līdz 1927. g. un Minna Podniece līdz 1925. g. Pašlaik (acīmredzot 20. gs. 30. gados) Vīdales pamatskolā strādā skolotāji Jānis Grīnbergs un Emma Jāvalde.”

Lūk, kas rakstīts vecos preses izdevumos.

“1878. g. 5. oktobrī iesvēta jauno skolas namu Vīdalas ciemā. Mācītājs izsaka pateicību pagasta amata vīriem un citiem, kas veicinājuši skolas būvi.

Skolotājs (līdzšinējais Šlīteres sk.) Landsbergs K. Pēc iesvētīšanas Dundagas skolotāji dziedāja četrbalsīgi kādu šai dienai sacerētu dziesmiņu. Tad patērē un šķiras. Līdz šim 5 skolas namos knapi varēja bērnus sarūmēt. Šis ir sestais skolas nams pagastā.” (Iz Dundagas. Aut. J. Karpowicz. // “Balss”, 1878, Nr. 4)

“Pirms dažiem gadiem Nevejas, Vīdales, Ģipkas un Kubeles sk. ir pa divi skolotāji, tagad viens. Vīdales skolotājs Bankers ir arī māju saimnieks.” (Dundaga. Autors S-neeks // “Dzīve”, 1910, Nr. 16)

Pēc **Emīlijas Ilģes**, dz. Veterbergas, atmiņām, Vīdales septiņgadīgā skola uzcelta 1883. g. vasarā, un to būvējuši Kēnigsvālds, Kārlis Atvass un Upsoni — Kārlis, Jānis un Juris.

Sākumā skolā bijušas trīs klases, visas apvienotas. Katras klases skolēnu skaits — ap desmit. Ap 1920. g. atvērta ceturta klase, 1951./52. m. g. — piektā klase. Šajā gadā Vīdales pamatskolu nosauca par Vīdales septiņgadīgo skolu. Tās pirmais izlaidums bija 1953./54. m.g. (direktors Ekimanis).

■ Vīdales pamatskolas deju kolektīvs.

Vīdales astoņgadīgā skola pastāvēja no 1962. līdz 1968. gadam.

Sākumā ēkai bijušas trīs durvis: abās pusēs un galā. Pa gala durvīm gājuši skolotāji. Augšā uz Vīdales pusi bijis zēnu internāts, uz Dundagas pusi — meiteņu internāts.

Lielās liepas, kas ietver taciņu, kura ved no lielceļa uz skolu, stādījuši Kēnigsvālds un Jānis un Juris Upsoni.

Pirmajiem Vīdales skolas audzēkņiem bijis jāmācās: aritmētika un ticības mācība, latviešu valoda, krievu vai vācu valoda (pēc izvēles). Lielākā daļa izraudzījusies krievu valodu, vācu valodu mācījušās dažas vecākās klases meitenes.

A. B.: “Vīdales skola ir celta kā skolas ēka, 1957. gadā pārbūvēta. Skolas vēsturi rakstījusi skolotāja Selga Stūre.

No 1962./63. m.g. līdz 1967./68. m.g. bija Vīdales pamatskola — astoņgadīgā skola. No 1968. līdz 1975.

g. pastāvēja četrgadīgā skola, tad to slēdza, jo nebija tik daudz bērnu, turklāt tiem, kam bija teikšana, pašiem bērni skolu bija beiguši. Daļa skolotāju aizgāja strādāt Pūņu skolā. 1989. g. četrgadīgo skolu atjaunoja, un tā pastāvēja līdz 2000. gadam.”

Vai Vīdales skolu kādreiz atkal piecalos bērnu bālsis? Izrādās, ka neliels skolēnu skaits ir bijusi skolu nelaime jau kopš pirmajām mācību iestādēm šajā pusē. Par to pārliecināties kāda sūdzība rakstā — līdztekus žēlabām par skolotāju trūkumu, aiziešanu un miršanu var atrast, ka Ģipkas un Vīdales skolotāji paši algo sev palīgus, kas saņem attiecīgi 120 un 100 rubļus gadā un uzturu. Pagasts to nedarot, jo skolēnu skaits nesasniedzot palīgskolotāja nodarbināšanai nepieciešamo lielumu — 61 skolēns.” (Labvēlis. No Dundagas. // Balss, 1898, Nr. 43)

Selga Stūre, skolā strādājusi no 1953. līdz 1975. g.: “Es atnācu pēdējā gadā, kad strādāja Jānis Šultners. Viņš mācīja dziedāšanu un laikam krievu valodu. Viņam daži pirksti neklausīja, bija saliekti, bet viņš tomēr spēlēja klavieres. Matemātiku mācīju es un direktors Aleksandrs Ekimanis.”

Ligita Miška, latviešu valodas skolotāja, Vīdalē strādājusi no 1964. līdz 1975. gadam. Pēc skolas slēgšanas abas skolotājas sākušas strādāt Pūņu pamatskolā.

S. S.: “Vīdalē bija labvēlīgi vecāki. Kad sāku strādāt, skolā bija 156 skolēni, vislielākās bija 3. — 6. klases — ap trīsdesmit bērnu. Internātā dzīvoja lejasvīdālnieki, no mežniecības, *Up-sītēm, Lecniekiem, Pernītēm, Zaķiem*.

Skola bija pastāvējusi visus Latvijas laikus un arī kara gados. Pēc kara sāka veidot septiņgadīgo ar augošām klasēm.”

L. M.: “Gandrīz visi skolotāji kaut ko mācīja ārpus stundām, turklāt par to neko nemaksāja.”

■ Jaunības svētkos 1950. — 1960. gadu mijā.
Pirmā no kreisās Aina Bērzkalne, karogu nes Višvaldis Kuškulis.

kārtoja arī ķīmijas kabinetu.”

L.M.: “Atceros, ka gribēja labiekārtot visu skolas apkārtni. Bulduru tehnikuma meitenes bija pie mums praksē un izstrādāja projektu. Bet tas palika uz papīra, jo vajadzēja daudz līdzekļu.

1975. g. skolu slēdza. Kolhozus apvienoja, speciālisti aizgāja, un Dundagā uzcēla jauno skolu. Mēs sarīkojām lielu salidojumu. Atbrauca dažādu gadagājumu beidzēji, arī no Latvijas laikiem.

1989. g., uz Atmodas vilņa, mazo skolu atjaunoja. Arī bērnu skaits tad bija.”

S. S.: “Bet drīz bija kritums, 1. klasē mācījās viens vai divi bērni. Nekādu īpašo tradīciju mums nebija. Vienīgi direktore Kūpele svētkos skolotājus aicināja pie sevis mājās — *Paušēļos*.

Manām meitenēm izveidojās tāda paraža — no puiku pāridarījumiem slēpties man aiz muguras. Tad zēni garām negāja! Reiz klubā, jau pēc vairākiem gadiem, kaut ko spēlējām. Pēkšņi viena meitene man aiz muguras — kā skolā pieradusi. Bet citi jau šo noteikumu nezināja!

1989. gadā, skolu atjaunojot, arī rīkoja salidojumu, un zāle bija pilna.”

Vējgāze, 1969. gads

G. B.: “Vētra plosījās vienā novembra naktī. Zemākās vietās visi koki nost — vai nu nolaukti, vai ar saknēm ārā.

Atbrauca guculi [sakopt mežus]. Tā jau viņus nevarēja brāķēt. Dzīvoja pa mājām, arī savos vagoniņos. Patiesībā viņi bija dažādas tautības — moldāvi, rumāņi, ukraiņi. Man [mežniecībā] bija no Voronežas.

Ar pašu spēkiem nebūtu tikuši galā. Vietējās dzelzceļa stacijas bija tā nokrautas, ka guculi veda balķus uz Lietuvu, tas bija tuvākais dzelzceļš. Guculi zāģēja ar *družbām* un strādāja ar lauka traktoriem. Viņi atnāca 1970. g. vasarā un pēc gada jau bija beiguši.

Kāds retais palika, apprecējās, bet lielākā daļa aizbrauca.

Man strādāt bija vienkārši — Voroneža visus kokus paņēma. Bija tikai tik daudz jāuzmana, lai nepaņem klāt labos kokus. Kādreiz jau gadījās.

Družbas tiem laikiem bija moderni ar benzīnu darbināmi zāģi, un tos dikti zaga. Paši guculi cits citam zaga. Atceros, reiz vietējam milicim pieteica nozagtu *družbu*, un tad viņš teica — jau vairāk nekā simt *družbu* nozagtas, ko tu atradīsi. Un tas bija vienā pašā Ezeru mežniecībā! Vienam otram vietējam tad parādījās *družbas*, tomēr ne tik daudz. Varbūt guculi paši kaut kur *fūrēja* tālāk? Tad jau tā bija manta. Bet guculi dabūja citus zāģus vietā.”

Vīdales alus

G. B.: “Krievu laikos vecā pienotava, kur tagad veikals, stāvēja tukša, un kolhozs tur ierīkoja alus brūzi. Nekas liels nebija, gandrīz mājas kārtībā. Tas varēja būt kolhoza pēdējos desmit gados, no kāda 1980. gada līdz kolhoza beigām. Dundagā alu nepārdeva — tik tālu nemaz netika, tepat uz vietas izņēma. Alus bija mucas. Tā jau nebija slikts. Bieži vien alus jau bija aizrunāts. Tuvāk apkārtnē otra brūza nebija, un alum brauca pakal pat no Talsu apkārtnes.”

G. S.: “Alu brūvēja tad, kad kolhoza priekšsēdētājs bija Lindemanis. Tā jau nekas, bija diezgan labs alus.”

Kino

A. B.: “No sākuma pie mums brauca ceļojošais kino — reizi vai divas reizes mēnesī. Filmas skatījās *Namiķos*. Pēc tam agrākajā baptistu baznīcā iekārtoja tautas namu un tur novietoja stacionāro kino. Mums bija ukraiņu šaurfilmu aparāts. Es izmācījās kinomehāniku kursus un rādīju filmas reizi nedēļā vai biežāk. Cilvēki nāca labprāt, trīsdesmit līdz piecdesmit jau parasti bija. Filmas pieveda klāt. Pārsvārā vajadzēja ņemt tās lentes, kas bija, mazliet varēja arī izvēlēties. Iecienītas bija indiešu filmas. Parasti nāca līdz oriģinālas afišas, citreiz paši uzrakstījām. Kino pastāvēja gadus piecpadsmit — līdz 70. gadu sākumam, kad likvidēja ciemu.”

Kultūras dzīve

A. B.: “Visrosīgākā [kultūras] dzīve bija tad, kad Vīdalē bija astoņgadīgā skola. Tad darbojās jauktais koris, sieviešu ansamblis, deju kolektīvs, skolā bija savi pašdarbības ansambļi. Tas bija 60. gados. Kārlis Lindemanis, kolhoza “Jaunā gvarde” priekšsēdētājs, pats visā piedalījās un ļoti atbalstīja. Dziesmu svētkos braucām uz Talsiem, bieži vien koncertējām Nevejā, Kalķos, Cīruļos, Sabdagās, turienes pašdarbnieki brauca pie mums.

70. gados, kad likvidēja skolu un nebija vairs arī kultūras nama vadītāja (šo darbu veica mans vīrs Ēvalds Bērzkalns), tad visa dzīve panīka.”

S.S.: “Gandrīz visi skolotāji dziedāja, dejoja teātri spēlēja. Mēs, skolotāji, bijām ļoti jauni. Direktore Kūpele bija visvecākā, un viņai bija 35 gadi!

Skolnieces Dzintra Indriksones tēvs Jūlijs bija mežzinis un puslīdz mākslinieks. Viņš ne vien dekorēja zāli izlaidumos, bet arī grimēja aktierus kluba teātra izrādēm. Es biju sufliere, man pat reizēm pašai bija jāgudro teksts. Mums bija ceļu meistars Kauliņš, sākumā fizikultūras un kluba vadītājs, viņš ar vienu ausi nedzirdēja. Kauliņš uz skatuves runāja pats savu tekstu, un pretspēlētājam bija mokas ielekt īstajā tekstā atpakaļ. Tad man bija jāizdomā pārejas. Visrosīgākais laiks bija 50. un 60. gadu mija, kad darbojās abi Kūpeļi, Plēģeris, dziedāšanu mācīja Bērzkalns. Teātri kopā saturēja Kūpeli.

Klubs sākuma bija *Namiķos*. Vispirms bija saliekama skatuve, tad Kauliņš, kluba vadītājs, padziļināja grīdu, skolēni gāja talkā. Dzīvokļa vietā ierīkoja augstu skatuvi, bet zālē varēja satilpt ap simt skatītāju. Iestudēja viencēlienu skečus, toreiz izdeva mazas grāmatiņas. Vislielākā ludziņa bija igauņu autora *Kristības*, trīs cēlienos. Tur es arī spēlēju. Pēdējos gados teātri vadīja ceļu meistars Dzīle.

Kultūras namu vēlāk iekārtoja baptistu baznīcā. Tur notika arī deju mēģinājumi. Mācīja jauna meitene Trifanova. Viņu pašu sākumā pierunāja, Trifanovai grūti gāja, kamēr no grāmatām ielauzījās. Viņas nopelnas, ka jaunieši ballēs iemācījās soli di apgērbties un uzvesties, puiši ieradīnājās dejojot bez cepurēm.

Kad kolhozus un ciemu apvienoja, tad rosība panīka.”

CIEMS MŪSDIENĀS

G. B.: “Nekas prātīgs te nav. Kārtīga saimnieka neviena, tādi piemājas dārziņi palikuši. Kur kādreiz ar izkapti plāva, tur tagad mežs virsū. Mums vēl kādas vistas ganās, kaimiņiem viena kaza. Vēl suņi un kaķi.

Vīdalē ir divi veikali. Bet mēs iztiekam ar autoveikalu. Tādā ziņā ir labi.

Lielākoties te ir cilvēki gados. Ir mājas, kur dzīvo pa vienam cilvēkam. Tie, kas te iesākuši, kur tad nu skries. Satiksme ir, bērni uz skolu var tikt, bet nav jau gandrīz, kam braukt. Un ko jaunie te darīs?”

“Tagad palicis pasts un bibliotēka. Darba nav, lielākoties pensionāri,” vērtējumam piekrīt **Aina Bērzkalne**. “Kopš maija atkal strādāju bibliotēkā. Pagaidām lasītava atvērta divreiz nedēļā, no rudens varbūt būs trīsreiz.”

Nobeigums 7. lpp.

■ 1960. gadu beigās. Apbalvo “Jaunās gvardes” pēdējais priekšsēdētājs Kārlis Lindemanis. Fotogrāfijas no Ainas Bērzkalnes albūma

Tev šeitān stipras saites droši tur

Uz visu banku

Jaunsniķeros jūtams plašums, vēriens, pamatīgums. Uzmanību pievērš gara jaunbūve ar zaļu jumtu — vienā galā kārtīgs malkas šķūnis, otrā paredzēta pirts, vieta atradusies arī krietnai lauku virtuvei. Par jaunmūrētās mai- zes krāsns un saimnieces Elmas kopdarbu un saderību pēc sarunas pārlieci- nos arī es, — man ceļamaizei tiek svaigs *rupucīša* kukulis.

Ko es, pilsētnieks laukos, daudz varu spriest, bet man šķiet, ka jauna mai- zes krāsns vien jau raksturo pārliecību. Daža laba ievērojama aizgājušo gadu cepēja man sūrojusies, cik tagad grūti īstus rudzu miltus iegādāties. *Bet Aiga- ram Zadiņam Jaunsniķeros* pašam savi lauki un savi milti.

“Te nav patriarhāli naturāla saim- niecība. Mēs pat visus piena produk- tus mājās netaisām!” Aigars izklienē manu samulsumu. Galdā parādās kū- pošs tējas trauks, un vakara saruna var sākties.

— **Mamma teica, ka jūsu bērni esot jau septītajā paaudzē dundadznīki.**

— Es pats gan piedzimu Cēsu pus- ē, bet izaugu šeit. 1978. gadā beidzu Dundagas vidusskolu un pēc gada ie- stājos Jelgavas Lauksaimniecības akadēmijā.

— **Bet bija arī citas intereses?**

— Jā, bija. Uz akadēmiju es nede- vos ar lielu pārliecību. Bija tā — vai nu jāiet *krievos*, vai kādā augstskolā jāiesniedz dokumenti. Un es iestājos LLA, agronomos, tas notika pēc dažu stundu apdomāšanās. Cik tur nejaucī- bas, cik likumsakarības? Bet tagad es to nenožēloju. Pēc augstskolas sešus gadus nostrādāju Vidzemē.

Man negribējās Dundagā atgriez- ties. Es biju redzējis, kā māte trīsdes- mit gadus kolhozā par agronomi bija strādājusi. Kolhoza laikos tas bija va- gars. Jauns arī biju, gribējās “paklejt pa pasauli”. Apprecējos ar Ivetu, pie- dzima pirmie bērni. Bet tad pienāca neatkarības laiki, un īpašums tomēr mani atvilka šurp. Cēsis man nepie- derēja zeme, te bija, no kā sākt. Pro- tams, es neapzinājos privātās sai- mniekošanas grūtības, bet kādam te bija jādara vai arī jāmet plinte krū- mos.

— **Kādas bija jūsu priekšrocī- bas? Agronoma izglītība?**

— Pirmkārt, tas, ka biju dzimis un audzis laucinieks, redzējis, kā vecāki cīnās piemājas zemītē, kā arī kolhozu sistēmas slīktās puses.

Kad pieķēros šai zemei, tad atskār- tu, ko nozīmē zināšanas, kas ir atbil- dība. Šajos laikos ikkatrs nepareizs solis ļoti sūri atspēlējas.

Manas priekšrocības bija atbilstoša izglītība, prakses vietas — attālās Latvijas vietās — un seši gadi Vidze- mē. Es tagad smeļoties saku — nu es mierīgi varu dzīvot šeit tāpēc, ka es- mu bijis drusku tālāk *aiz lielā meža*. Tiem, kas tikai te dzīvojuši, ir citurie- nes vilinājums.

— **Nekur nav tik labi kā mājās?**

— Cēsu rajons man patika, varbūt arī tāpēc, ka es tur esmu piedzimis, tur izveidoju ģimeni. Pēc atgriešanās pirmajos gados es šad tad iedomājos par Cēsīm. Tagad vairs ne. Te ir tik daudz ielikts un izdarīts, ka būtu ne- prāts prātot par ko citu. Nu jau nekā- das atkāpšanās nav.

Kad te iesāku saimniekot, bija 34 hektāri... un tie paši aizauguši. Sāku- mā varbūt nedarīju visu, kā vajadzēja. Pagāja laiciņš, kamēr atskārtu, ka vie- nīgā iespēja ir doties uz priekšu, pa- plašināties, nebaudīties iet uz banku, ko ļoti daudzi neuzdrošinās (bet ban- kas taču tāpēc ir domātas!), ņemt kre- dītu, strādāt un dzīvot uz parāda. Ļoti daudz kas te pieder bankai. Bet kā ci- tādi?

— **Spēle uz visu banku.**

— Tā ir. Aizņemties naudu un maksāt procentus — tā ir psihologis-

ka barjera, kurai grūti tikt pāri.

Aizņēmās arī jaunsaimnieku lai- kos, bet tad valsts pretimnākšana bija pavisam cita. Tagad, sevišķi sākumā, lauksaimnieciskajai ražošanai bija noteikti tādi paši procenti kā jebkurai komercdarbībai.

— **Vai nebija bail no neveik- smes?**

— Ja bankas iedoto naudu nelietoja galīgi aplam, piemēram, nopērkot videoiekārtas u.tml., bet iegādājoties ražošanas lī- dzekļus un tos liekot lie- tā, tad nevarēja *nodedgt*. Kaut gan bija un ir visādi bēdīgi gadījumi, lauk- saimnieks ir atkarīgs no daudziem faktoriem.

Tagad ir jāsPECIALIZē- jas — vai nu jāsēj daudz, vai vispār nemaz. Sāku- mā mēģinājām dažādos virzienos, tagad tā vairs nevar. Jo ražošana izple- šas, jo ieguldītās summas kļūst iespaidīgākas. Mūs- dienu tehnoloģijām jāat- vēl milzu līdzekļi. Atpa- kaļceļa vairs nav, un, ja tagad kaut kas izietu greizi, tad zaudējumi bū- tu ievērojami.

Mūsu specializācija ir piensaimniecība. Bet ap- griezienus es uzņemu ar mežizstrādi. Mums nav Zemgale, toties ir atkal mežs. Citi nodarbojas tikai ar to. Es lielu daļu meža naudas ieguldu lauk- saimniecībā. Tas ir fanātisms, ko ne- varu ieteikt citiem, bet katrs izvēlas savu. Apzinos, ka mežs nav nebei- dzams resurss.

Bet es negribu teikt, ka lauksaim- niecībā neko nevarētu nopelnīt.

— **Jūs arī papildināt zināšanas.**

— Dzīve piespiež. Kas viss zem- niekam mūsdienās jāzina! Grāmatve- dība, nodokļi, vadīšana. *Papīru lie- tas*, birokrātija tagad man paņem vai- rāk laika nekā klasiskais zemnieka darbs. Tikpat kā vairs nebraucu ar traktoru, es braucu apkārt ar vieglo mašīnu un portfeli. Tā es naudu gādā- ju.

— **Kaut gan tas nav tik aizraujo- šī?**

— Jā, bet citādi nevar. Lauksaim- niecība vispār ir politizēta nozare. Arī Rietumeiropā zemniekiem pusi pie- maksā, un subsīdijas — tā ir politika, zemkopjiem jāievēro spēles noteiku- mi, lai tās dabūtu. Mums šajā ziņā vēl nav tik traki, un varbūt kaut kas mai- nīsies arī Rietumeiropā.

— **Vai spēles nosacījumi un Ei- ropas Savienība vispār jūs nebie- dē?**

— Pretrunīgs jautājums. Laikam jau neesmu pret... Ēnas puses ir mil- zīgas, man gribētos būt par pilnīgu neatkarību... ja tas būtu iespējams. Neesmu tik gudrs, lai pilnībā novērtē- tu, kā vairāk — plusu vai mīnusu. Ja mūsu *virsaīši* mācētu mums visiem izdevīgi ieiet Eiropā, nepiekrītot pa- zemojošiem noteikumiem... Viegli laikam neklāsies. Mazliet esmu cie-

mojies pie citu valstu zemniekiem. Arī viņi sūrojas, arī viņiem viss nav rožaini. Mazās saimniecības iznīkst, jaunatne netiecas pēc lauksaimniecī- bas. Protams, tur ir cits līmenis.

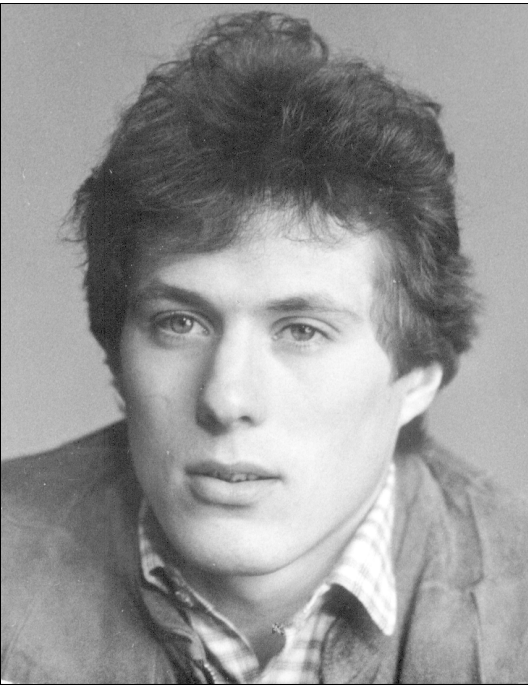
— **Jūs teicāt, ka, ar čmodānu apkārt braucot, pašam traktorā neiznāk sēdēt.**

— Jā, nodokļus maksājam par čet- riem strādniekiem.

— **Vai nav grūti dabūt labus strādniekus?**

— Ir. Man gan ir laimējies. Uz priekšu būs vēl sarežģītāk, jo lauk- saimniecība nav tā nozare, ko jauni cilvēki izvēlas. Nākotnē var pat gadī- ties tā — ja gribēšu attīstīt kādu vir- zienu, man strādnieks būs jāsūta iz- glītoties. Valsts laukiem pagriežusi muguru.

— **Vai divpadsmit gadu laikā ro-**

■ *Aigars pirms gadiem astoņpadsmit kinoprojvu laikā.*

kas nav nolaidušās?

— Tā pavisam jau ne. Jā, dažreiz licies — kāpēc tas viss, bet ir brīži, kas to atsver. Esmu iemācījies tikt grūtumiem pāri. Kamēr kredītsaistī- bas var pildīt un viss kaut cik iet vāja- dzīgajā ritmā, nav ko bēdāt.

Caurmēra pilsētnieka priekšstats gan ir — kā, tu tiešām dzīvo laukos un tev kaut kas ir mugurā?

— **Bet savā ziņā tā taisnība. Cik daudzi iztiek ar savām pensijām un dažām visticām! Kad viņi pēdējo- reiz kādu drēbes gabalu nopirkuši?**

— Tas ir nomācoši. Es zinu, kas te apkārt notiek, tas *bezcērs* attīstās tā- lāk, aptver skolu, nākotni. Pats nees- mu depresīvs, bet, par to domājot, ne- kāda prieka nav. Cilvēks jau nav vientuļa sala. Un kāda gan uzņēmēj- darbība var attīstīties tukšā vidē?

— **Vai jaunā paaudze jūsu dar- bam un rūpēm dzīvo līdzī?**

— Pilnīgu nepatiku pret mūsu dzī- vi neesmu manījis. Vecākais dēls vē- ro, spriež, kādu tehniku iepirkt, pa- šam patīk braukt ar traktoru. Arī tāpēc nedrīkst staigāt ar nokārtu degunu. Kas tad atliek — paiet malā, lai nāk kāds cits? Tā jau diemžēl notiek — visā valstī.

Vēl jāskatās, kāds saimniecības modelis mums izveidosies. Nav jau teikts, ka nenāk klāt jauns virziens, varbūt tūrisms. Jādomā līdzī.

Tūrisms ir vesela industrija. Daudz kam jānotiek pirms tam, lai tūrisma attīstītu pienācīgā līmenī. Bez lauk- saimnieciskās ražošanas lauku vide nav pievilcīga. Vai tad plāvas mākslī- gi ar krūmgriežiem plaus? Lauku ce- ļotājam patīk redzēt baltas aitiņas za- ļā plāvā, un tā atkal ir lauksaimniecī-

ba. Apstrādāta zeme, kopta vide ir tā, kas var piesaistīt tūristus. Tagad pat rezervātos ievēd zirgus, lai noganītu zāli. Ja ne, tad atliek otra galējība — mežonīgā daba, kur cilvēka vispār nav.

— **Kā jūs kā sekmīgu lauksaim- nieku uztver pagasta cilvēki, tuvāki un tālāki kaimiņi?**

— Īpaši par to nedomāju. Droši vien attieksme ir dažāda. Kāds varbūt nesaprot, kāpēc man it kā pieder kaut kas vairāk. Tieši tas mani neskar, bet kā parādība tā ir pilnīgi nokaujoša — dažs labs tik ļoti aizņemts ar citu cil- vēku problēmām, ka neatliek laika pašam savas risināt.

— **Jūs esat gandrīz vienīgais no- pietnais zemnieks pagastā.**

— Tā gluži nav. Ir SIA *Dundaga*, kas apstrādā vislielākās platības, *Lec- niekos* cīnās, *Plaģos*, *Laikkalnos*, *Au- ros*.

— **Maz tomēr.**

— Jā, tas nomāc. Jaunā paaudze redz, ka kļūst aizvien tukšāks, kurš gan gribēs pasauli lāpīt?

— **Jūsu ganāmpulks arī nemaz nav tik liels — divdesmit galvas.**

— Taisnība, govju skaits un saim- niekošanas veids nav viens un tas pats. Lai zemnieku saimniecība veik- smīgi attīstītos, vajadzīga daudzu sa- skaitāmo summa. Hektāriem un lopu skaitam ir sava nozīme, bet tas nav noteicošais. Pirmām kārtām lauk- saimnieka dzīvei ir jāpatīk. Ja es ne- būtu lauku fans, tad tas būtu pilnīgi *garām*. Noteikti ir iespējas naudu vieglāk nopelnīt. Lauksaimnieks ir lauksaimnieks visas 24 stundas dien- naktī, viņš nemītīgi ir šajā vidē. Pēc tam nāk zināšanas un viss pārējais.

— **Mazliet par citu tēmu! Jūsu vecāki ir ievērojami pašdarbnieki, un arī jūs pašu Vaira Kamara *did- ja*.**

— Jā, diezgan *iebīdīja* tajā lietā. Nebija slikti. Diezgan tālu aizgāju.

— **Līdz Tautas kinoaktieru stu- dijai.**

— Jā, es to pabeidzu, ir diploms.

— **Vajadzēja stāties Konservato- rijā, nevis Lauksaimniecības aka- dēmijā!**

— Jā. Mani mudināja, bet es ne- aizgāju. Pietrūka pārliecības. Labi vien bija.

— **Vai jums nav kādreiz ienācis prātā — es būtu varējis spēlēt Hamletu, Raiņa Jāzepu, Blauma- ņa Edvartu un pēc tam veco In- drānu?**

— Hamletu un Jāzepu nē, Blauma- ņa Edvartu var- būt...

— **Kas bija no jūsu tautas kino- aktieru gru- pas — tagad pa- zīstami aktieri?**

— Maija Api- ne, Zane Jančev- ska, Juris Žagars, Diāna Zande. Daudzi strādā ci- tās profesijās.

— **Bet jūs bi- jāt viens no spēji- gākajiem.**

— Nē! Kā es tā varu sacīt?

— **Citi ir tei- kuši. Jūsu grupas biedrene Aija Kažoka.**

— Jā, kas to zi- na. Aktiera profe- sijai vajag dažā- dus priekšnosacī- jumus. Galve- nais — jābūt iek-

šējai pārliecībai. Kad nācu no Vidze- mes atpakaļ uz šejieni, man tāda bija.

— **Filmās nespēlējāt?**

— Tiku līdz *provēm*.

Bet viss ir labi. To es galīgi neno- žēloju. Nuja.

— **Bet ja Dundagā būtu labs amatierteātris, vai jūs piedalītos? Vaira gan lielākoties tagad ar sko- lēniem darbojas.**

— Tas labi, kā viņa strādā.

— **Vecāki toreiz jums nede- va pa- domu?**

— Es arī neprasīju. Tad maz brau- cu uz mājām.

— **Bet arī kinoaktieri jums kaut ko deva?**

— Jā. Neapjukt sarežģītās situāci- jās. Nebūt pārāk kautrīgam.

Tā bija pilnīgi cita sabiedrība, man tur patika.

— **Vai jums ir *čomi* no tiem lai-kiem?**

— Esam tāds kodols. Pirms da- žiem gadiem tikāmies. Edvīns Indrik- sons, Imants Vekmanis, Igors Zieme- lis.

— **Vaļasprieks?**

— Dažas sporta nodarbes. Jau no vidusskolas gadiem, kad vēl bija kārtī- gas ziemas un sniegs, man patīk slē- pot. Cēsu laikos slēpoju apkārt Alaukstam, esmu piedalījies slēpoju- mā Cēsis — Līgatne un Tartu maratona — 65 km. Tagad, ja ir sniegs, slē- pojam visa ģimene.

Dažreiz kādu grāmatu palasu. Ne- sen draugi mani pievērsa medībām. Tagad zemniekam jāklūst par med- nieku gandrīz vai pašaisardzības no- lūkos (pret mežacūkām).

— **Vai draugu vairāk pagastā vai ārpusē?**

— Vairāk ārpusē. Tas vēsturiski iz- veidojies — kursabiedri, no Cēsu pu- ses, Rīgas.

— **Vēlēšanās piedalīsieties?**

— Droši vien.

Sarunai nav klasisku beigu kā klasiska lugā. Aigars ir izraudzījies savu dzīves lugu, kuru pa lielai da- ļai pats arī iestudē, pats spēlē un bauda sava darba auglus. Pavēlā vakarā es steidzu atvadīties. Rīt *Jaunsniķeru* saimniekus gaida jauns cēliens.

Alnis Auziņš

■ *Ar ģimeni pirms diviem gadiem Jaunsniķeros. Pirmajā rindā Iveta, Ansis un Aigars, otrajā — Māra un Jānis.*

Ne no maizes vien

ALKAS PĒC GARĪGUMA NEMAZINĀS

No 2. līdz 6. septembrim Dundagas evaņģēliski luteriskās draudzes mācītājs *Mārcis Zeiferts* piedalījās Ziemeļvācu baznīcu konventa rīkotajā konferencē.

— **Kas tā bija par konferenci un kas tevi turp aicināja?**

— Šajā konferencē notika diskusijas par kristīgās vēsts nozīmi ģimenē, draudzē un katrā atsevišķā individuā. Kopā piedalījās ap 50 dalībnieku no Baltijas jūras reģiona luteriskajām Baznīcām. Šogad pulcējamies Meklenburgā, Vācijas ziemeļdaļā, ko mēs agrāk un vēl tagad saucam par “Austrumvāciju”, bet pērn — pašu mājās Siguldā, jo katru gadu norises vietu izvēlas citur. Daudzi dalībnieki atcerējās pagājušā gada konferenci un Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas lielo viesmīlību. Katru gadu ielūgumu saņem ikviena Baznīca un tad lemj, ko sūtīt. Konsistorija šoreiz izraudzījās mani, jo pārzinu vācu valodu. Taču tikpat labi varēja sūtīt arī kādu no lajiem jeb aktīvajiem draudzes locekļiem. Nav noteikti jābrauc mācītājiem. Turp var doties visdažādāko

profesiju pārstāvji.

— **Kā norisēja konference?**

— Ikviena diena iesākās un noslēdzās ar lūgšanu, notika saistošas Bībeles stundas. Dalībnieki klausījās referātus un piedalījās darba grupās. Ļoti vērtīgi bija noklausīties stāstījumus par dažādām Baznīcām. Neatņemama sastāvdaļa bija ikvienas dienas noslēguma daļa, kad draudzīgā noskaņojumā pārrunājām dienas notikumus un dalījāmies savstarpējā pieredzē. Pasākuma rīkotāji bija domājuši arī par brīvo laiku, rīkojot kopīgus izbraukumus. Parasti arī runājāmies un savstarpēji iepazīnāmies. Pats saiets notika katoļu Baznīcas īpašumā Salemā, kas domāta kā atpūtas vieta ģimenēm visu cauru gadu un kur iespējams arī rīkot konferences un uzņemt viesus.

— **Cik svarīga ir tēma par ticības nozīmi un vietu ģimenē, draudzē un pieaugušā cilvēka dzīvē? Vai iespē-**

DUNDADZNIKS

jams trīs dienās atrast atbildes uz tik dažādiem jautājumiem?

— Šā gada ievirze tiešām bija aktuāla — kristīgā ticība mūsdienu pasaulē jeb ticības ābece ģimenē, draudzē un pieaugušā cilvēka dzīvē. Tātad konference aptvēra trīs dažādas apakstēmas, kuras arī pārrunājam. Tēmas izvēle nav nejauša, jo pastāv savstarpējas sakarības, ja šos jautājumus aplūkojam visa cilvēka mūža garumā no bērnības līdz sirmam vecumam. Tamdēļ pirmajā dienā runājām par ģimeni kā pirmo saskarsmes vietu, kur cilvēks sāk augt ticībā. Ieskatam minēšu tikai dažus apspriestos jautājumus. Kā iedzīvināt kristīgās vērtības ģimenē? Ar kādiem izaicinājumiem sastopas ģimene modernajā sabiedrībā? Kā bērnam uzdāvināt bērniību? Kā izprast un aizsargāt savu bērnu? Arī attīstītajās Eiropas valstīs visai bieži sastopamas viena vecāka ģimenes. Tas ikvienu rosināja meklēt atbildes mūsdienu sadrumstalotajā pasaulē un man, pārstāvim no Latvijas, vēlreiz uzsvēra izraudzītās tēmas aktualitāti. Lektors no Somijas ironizēja, ka šolaiku ģimene ir tur, kur vairāki cilvēki ēd no viena ledusskapja... Jā, diemžēl visai bieži tā ir arī pie mums, Latvijā.

Šķiet, nebija neviena konferences dalībnieka, kuru neinteresētu tēma par

arī, ka saimniekiem būtu bijusi kalpu izdzinēju slava, ka ciema ļaužu starpā būtu valdījis naidis, skaudība, tenkas. Dzērājus un dienaszagļus manīja visai maz. Par garnadziem, par citu māju ložņātājiem, savas dzimtas siltuma apsmējējiem netiku dzirdējuši. Tādu, kas cīnījās par dieņiško maizi, gan netrūka.

Mana māte bija mantojusi jaun-saimniecībai zemi no *Vaurejiem*. Tēvs bija melderis, un mūsu iztikšana bija kaut kur pa vidu — badu necietām un grasis pāri nepalika.

■ **Tautskolotājs — kordirigents, ērģelnieks, matemātiķis, sabiedriskais darbinieks Jānis Šultners.**

Foto no Drosmas Īvnieces albūma

Zemes darbi manam tēvam laikam nebija pie sirds, bet māju pirms 75 gadiem viņš uzcēlis plašu un mīļu. Tajā pajumti garajos gados atradusi ne viena vien ģimene. Vissiltākā atmiņā man Bērzkalnu Andas un Erika vecmāmiņa un viņas māsa Milda. Kaut abas jau Baltajā Mūžībā, katru pavasari ap Vīdales *Birznieku* mājām plaukst un smaržo viņu stādītie un koptie ziedi, jasmīnkrūms...

draudzes lomu kā kristīgās vēsts starpnieci pasaulē. Vai mūsdienu pasaule saprot (un kā saprot) Baznīcas pausto vēsti? Kur draudze pati atrodas un kā tā pauž ticību? Kā Baznīca var domāt par izaugsmi, ja daudziem par ticības lietām nav intereses vai pat cilvēki izstājas no tās? Šis bija arī laiks, lai kļiedētu iesīkstējušus priekšstatus par citām Baznīcām. Pieaugušo ticības izaugsmei pievērsās konferences darba pēdējā dienā. Šeit īpašu ievēribu pelna zviedru lektoru piedāvātā tēma. Arī mūsdienu pasaulē, kur pieaugušajam jāsastopas ar dažādiem izaicinājumiem un pārbaudījumiem, iespējama dziļa un dzīva izaugsme ticībā. Svarīgi ir ne tikai savā ceļā sastapt Dievu, bet arī turpināt pilnveidoties ticībā, un tas nav nedz abstrakts, nedz netverams garīgums, bet ļoti konkrēts un tieši tāpēc svētību nesošs. Zviedru kolēģi atgādināja sen zināmas patiesības no Baznīcas vēstures pirmsākumiem un norādīja, cik uzrunājošas tās var būt mūsdienu pasaulē, draudzē.

— **Kādās atziņās tu vēl gribētu dalīties?**

— Pati nozīmīgākā — izsalkums pēc garīgām vērtībām mūsdienās nav mazāks kā citos laikos. Ir vienīgi mūri un robežas, kas mūs šķir no Dieva un citiem. Es nedomāju vienīgi par

“dzelzs priekškaru”, kas sadalīja pasauli austrumos un rietumos tik ilgus gadus. Nakfī, vilcienā braucot cauri eiropeskajai un sekularizētajai* Berlīnei, domāju par mūriem, kurus ceļam šeit un tagad, katrs sevī starp savu pagātni, tagadni un nākotni. Es zinu, ka daudzus no konferencē sastaptajiem cilvēkiem, ļoti iespējams, nekad vairs neredzēšu, tomēr iegūtā pieredze turpināsies ikdienā. Mēs neesam atrauti no pasaules Baznīcām, bet tuvāk saprotama ir Eiropas kristietība, kas sevī ieaudusi ļoti bagātīgu tradīciju mantojumu. Konference bija kā aicinājums ikvienā Baznīcā domāt par pamatvērtībām, kas veido ticību ikdienā. Mēs varam staigāt lielos pasaules ceļus, tomēr aizvien nonāksim pie tiem ticības avotiem, kas mūs dzirdinājuši gadsimtiem ilgi un sevi attaisnojuši kā pārbaudītas vērtības.

— **Paldies par sarunu! Lai konferenceņ gūto pieredzi izdodas lietot draudzes darbā!**

*Mārci Zeifertu
iztaujāja Alnis Auziņš*

* Sekularizācija — laicīgo motīvu nostiprināšanās cilvēku apziņā un uzvedībā. A. A.

Ciemos

Turpinājums no 5. lpp.

Sacensības sapurina Vīdali

Kā zināma pretruna pārlieku jau rimtajai mūsdienu Vīdalei šķiet gluži svaigais un laimētīgais volejbola laukums pie bibliotēkas (jeb bijušās skolas). Laukums atjaunots šovasar, un 24. augustā norisinājusies sparīga sporta diena. Tas ir nesen dibināta sabiedriskā veidojuma — Vīdales valdes — nopelns.

A. B.: “Sporta dienu ierosinājām mēs, Vīdales valde. Kopš maija tajā darbojamies pieci cilvēki, un es tur esmu vienīgā pensionāre. Reizi mēnesī pulcējamies, tad mūs pagodina vai nu Laicāna kungs, vai Kristapsona kungs.

Veselu gadu pie mums nekas nebija noticis. Tad ierosinājām šādu pasākumu, lūdzām un saņēmām pagasta atbalstu. Izdevās labi. Spēlēja volejbolu, tautasbumbu, meta šautriņas, skrēja — pavisam kādas septiņas komandas, ne tikai vietējie, bet arī no Cīrstēm, Mupiem, Melnsila un Dundagas. Arī Laicāna kungs bija atbraucis apskatīties.”

No Drosmas Īvnieces atmiņām

“Vīdale ir īpaša vieta manā skaidrajā Tēvzemē. Kaut kas starp Sūnu ciemu un Labas gribas pilsētu. Manuprāt, sirdij ir tikai vienas mājas. Manas ir Vīdale, — vieta, kur grūtam mūžam cauri vieglu sirdi gājusi mana māte. Es jau labi sen jūtos atgriezusies. Domās, cerībā, ticībā un, cik iespējams, arī realitātē.

Vīdale ir mana agrā bērnība. Par ciema dzīvi un notikumiem manas atmiņas ir kā vakara saules atblāzma pirms tā iegrimst jūrā... Diemžēl dzimtas un ciema vēsturē man daudz kā nezināma. Daudz nokavēts. Neizdzēšami atmiņā palikuši tie cilvēki un notikumi, kas atstājuši pēdas manos uzskatos un dvēselē. Es varu pateikt tikai savu redzējumu, nepastāvēt uz precizitāti un absolūtu patiesīgumu.

Mani senči ir seni vīdalnieki — Šultneri. *Vaureji* ir mēra laikā nodezinātas mājas, kuras pamatus un zemi (ap 80 ha) nopircis mans vec-tēvs, — tirgotājs, tam laikam turīgs

cilvēks. Kādā krievu kartē ciema nosaukuma “Vīdale” vietā lasīju “Vaureji”. Vīdales ciema pagātne vēl šodien tīta noslēpumā.

Pirmās atmiņas par notikumiem ciemā ir manas vecmāmiņas bēres *Vaurejos*. Visi bija ļoti bēdīgi, jo vecmāmiņa arī vecumā un trūkumā bijusi ļoti labsirdīga un devīga, tāpēc cienīta un mīlēta. Man tolaik varēja būt trīs gadiņi. Kopš sevi atceros, skaitīju pantiņus. Liels skolotājs man bija manu vecāku draugs un palīgs Talherķ Jāns. Mīļš, asprātīgs, kā magnēts pievilka bērnus. Mācāmās gudrības viņam vienmēr bija pie rokas. Bēru dienā kāds atcerējās manu “talantu”, uzcēla mani uz krēsla un palūdza noskaitīt kādu dzejo-līti. Es pilnā kaklā liku vaļā: “Lai ir grūt’, kam ir grūt’, Pīpiņ Bertai tai ir grūt’.” Bērēs neviens nesmejas. Es apjautu, ka kaut kas nav kā vajag un laikam sāku raudāt.

Šī bērnības mirkļa sakarā man gribas pateikt, ka visiem laikiem, visām varām pāri Vīdales ciemā mūžības ceļus aizgājušā pavadīšana arī mūsu dienās ir klusa, sirsnīga, goddevīga dzīvības un nāves noslēpumam. Un tā ir zīme manu novadnieku sirds krietnumam. Latvijas brīvvalsts laiku neatceros kā paradīzi zemes virsū. Bija turīgie un mazuļturīgie, rokpeļņi jeb puīši un meitas, jaunsaimnieki, rentnieki, kāds nabags. Lielākās saimniecības arī nebija vienlīdz turīgas. Tomēr nolaistas mājas neatceros. Neatceros

dienu, tālā ceļa gājējs ar skaidru skatu pavērs manī un čukstēja: “Vai tu dzirdi?” Es klusēju, jo nedzirdēju. “Spēlē... Cik skaisti spēlē...”

Mūzika, kordirigenta darbs bija visstākais Jāņa Šultnera dzīves piepildījums. Mīlēts un cildināts, pazemots un aizmirsts viņš dzīvoja ar to, kas veldzē dvēseli un palīdz pārcirst Likstens lemtu.

* * *

Tagadējā Vīdales sabiedrība nav viendabīga, “īsto” vīdalnieku maz. Tas ir dabiski, jo laiku vētras darījušas savu. Tomēr man šķiet, ka pāri pretrunām, vājībām (ko varētu saukt arī par netikumiem) ir darītāji, godīgi, stipra un pacietīga rakstura ciema cilvēki.

Man bija iespēja piedalīties ciema svētkos 24. augustā Vīdales skolā, un es biju priecīgi pārsteigta. Vispirms par lielisku visu pasākumu rīkošanu un vadīšanu, ko veica Aina, Anda un Ēriks Bērzkalni un viņu komanda. Tomēr vislielākais pārsteigums man bija vairāk nekā 150 dalībnieku gaišā un priecīgā noskaņa un organizētība. Man šķita, ka vienu otru jaunekli es redzu pirmo reizi, tik lieliski viņi bija. Un mazie censoni, un sarūpētās mīļās balvas un diplom! Redzēju nozīmi tādiem pasākumiem un esmu ļoti pateicīga pagasta vecākajam Gunāram Laicānam, ka Vīdales skola nav kļuvusi par kāda “tālredzīga” biznesa objektu, ka tā kļūs par gaišu un priecīgu satikšanās un kultūras dzīves vietu ikvienam, kurš to sapratīs un novērtēs. Es ļoti ceru, ka mēs ikviens pieļiksīm savu roku, lai tā būtu.”

DABAS OBJEKTI

G.B.: “*Zeltapsēs* ir slavens akmens, dižakmens. Māju tur vairs nav. Un tepat pie mūsu mājām [*Vebriežiem*] mežmalā ir dižozols.”

Alnis Auziņš

Autors pateicas par atbalstu raksta sagatavošanā I. Abajam, A. Bērzkalnei, G. Braunfeldam, D. Īvniecei, L.Miškai, G. Sņikerim un S. Stūrei.

Par zaļu pat vēl zaļāks

Kārtējais sākums

2. septembrī Dundagā atzīmēja pirmo skolas dienu.

Kāds cilvēkberns ieradies priecīgs, cits noskumis par vasaras beigām, vēl kāds gremdējas jaunības atmiņās, bet laikam visus vieno cerības. Tas ir SĀKUMS — balta papīra lapa, tāfele, kurai nav pieskāries krīts, dators, kurā nav ievadīta neviena rakstu zīme.

Tomēr kaut kas ir bijis. Skola šovasar ieguvusi jaunas acis — skaistus, baltus un siltumu taupošus logus. Jauns ir Dundagas vidusskolas direktors. Šos galvenos uzsvarus īšā uzrunā pusdesmitos no rīta min pagasta padomes priekšsēdētājs Gunārs Laicāns. Mīlestību un cieņu dundadznikiem pauž nu jau bijušais vidusskolas vadītājs Imants Brusbārdis, palikdams strādāt par vēstures skolotāju. Veiksmīgu kopīgu darbu novēl direktors Uldis Katlaps. Vecāku, savā un zemnieku vārdā krietnu rupjmaizes kukuli Uldim Katlapam dāvā Aldonis Zumbergs, apsveikdams arī sen pazīstamos skolotājus. Pēc tam — neliels, asprātīgs leļļu teātra uzvedums uz jauno logu skatuves (Vairas Kamaras izdoma).

Mācību gada ieskaņa Dundagā patīkami īsa. Lai izdodas gana garais kopīgā darba cēliens!

A. A.

Absolventu gaitas

Pavasārī pamatskolu beidza 60, vidusskolu 36, neklātienēs vidusskolu — 17 audzēkņi.

No katras absolventu grupas mācības neturpina seši. No neklātniekiem viens studē augstākajā mācību iestādē.

Vairākums bijušo devītklasnieku izvēlēties Dundagas vidusskolu — 31, vakara vidusskolu — 8.

Vidusskolas absolventi izraudzījušies: Rīgas Tehnisko universitāti 6, Latvijas Universitāti 5. Pa vienam *mūsējam* būs Ventpils augstskolā, Latvijas Kultūras akadēmijā, P. Stradiņa Universitātē, Ekonomikas un kultūras augstskolā un Liepājas Pedagoģijas akadēmijā.

Daudz absolventu papildinās profesionālas ievirzes mācību iestādes. Interesi piesaistījusi medicīna, viesnīcu serviss, datorzinības, tūrisms, ekonomika, arhitektūra, žurnālistika, starpkultūru sakari, psiholoģija, teātris, sociālā aprūpe.

Vai intereses bijušas patiesas un vai kāds labums atlēks arī Latvijas attāļajam ziemeļrietumu pagastam, rādīs Baltijas nepastāvīgais laiks.

A. A.

Raibs kā dzeņa vēders

Amerikas braucējas pateicība

Liels paldies visiem, kas palīdzēja man pilnvērtīgi sagatavoties ievirzei par Kurzemes dabu un folkloru 3x3 nometnē ASV.

Pateicos Dundagas mākslas un mūzikas skolas skolotājām Sandrai Dadzei un Dacei Čoderai, Kolkas pamatskolas skolotājai Māritei Zandbergai un abu skolu audzēkņiem. Dundagas bērnu darbi bija skatāmi ievirzes telpās, kolcinieku zīmējumi — pie ēdamzāles sienas. Tie bija daļa no Kolkas līvu informācijas centra rīkotā konkursa “Zilā...” zīmējumiem.

Paldies Siļū un Staltu ģimenēm par videofilmām, dziesmu ierakstiem, komentāriem un dzeju. Līvu bērnu un jauniešu nometne Mazirbē sagatavoja īpašus sveicienus 3x3 dalībniekiem.

Manu uzstāšanos papildināja Vides filmu studijas sižeti par Talsu rajona akmeņiem, Papes zirgiem, Embūtes dabu un kultūrvēsturi, mežu ciršanu, Kurzemes bākām u.c. Paldies Valdim Ābolam! Profesionālu uzņemtu filmu par Dundagu iedeva izpildītārs Andris Kojro.

Mākslas un mūzikas skolā

Arī Dundagas mākslas un mūzikas skolā (DMMS) sācies jaunais mācību gads. Svinīgajā pasākumā 2. septembrī svētku uzrunas mijās ar bērnu popgrupas dzidrajām balsīm. Veiksmi audzēkņiem, pedagogiem un vecākiem vēlēja direktore Linda Vīksna, Dundagas pagasta priekšsēdētājs Gunārs Laicāns un Ances pagasta priekšsēdētāja Aira Kajaka, izsakot pateicību par Ances bērnu iespējām pilnveidoties mūsu skolā.

Pašlaik noris straujas pārmaiņas

Paldies Dundagas pagasta padomei un Slīteres nacionālā parka administrācijai, sevišķi Dairim Runcim un Elmāram Pētehofam, par palīdzību, sagatavojot materiālus par Ziemeļkurzemes dabu un kultūrvēsturi.

Nometnes dalībnieki iepazīnās gan ar Slīteres nacionālā parka, gan Dundagas pagasta padomes, gan arī projekta “Zaļais novads — 21” informatīvajiem izdevumiem. Arī “Dundadznieka” pilns komplekts tagad *elpo* Amerikas gaisu.

Vēlīgi manu došanos pāri “lielajam ūdenim” ar saviem materiāliem apveltīja Talsu tūrisma informācijas centrs. Dundagas izloknes teksts un mūspuses teikas vidusskolas bibliotēkā sameklēja Inga Leistmane, bet Kurzemes deju soli mācīja Dace Treinovska. Lieti noderēja vides gidu kursos iegūtās zināšanas, veidojot spēles.

Ceru, ka nometnes dalībnieki ieguva jaunas zināšanas un atziņas par Kurzemi!

Alanda Pūliņa

Piekto gadu *GLOBE* programmā

No 2. līdz 10. septembrim vidusskolas ģeogrāfijas skolotāja *Sarmīte Dinsberga* un 10.b klases skolniece *Zane Zosa* piedalījās starptautiskā vides nometnē Vangā (Norvēģija).

S. D.: “*GLOBE* ir vides zinātnes un izglītības programma sākumskolai, pamatskolai un vidusskolai, ko saskaņo, konsultē un vada amerikāņu zinātnieki. Tajā darbojas vairāki tūkstoši skolēnu no 80 valstīm, no Latvijas —Dundagas vidusskolas, Limbažu 1. vidusskolas un Talsu ģimnāzijas audzēkņi. Mēs iekļāvāmies 1998. gadā, kad Bērnu Vides skola Dundagā rīkoja semināru.

GLOBE ir vairākas apakšprogrammas: atmosfēras, gaisa temperatūras, augāja, augsnes un ūdens ķīmiskie pētījumi. Mēs atmosfēras programmā pētām mākoņus, jo šim darbam nevajag aprīkojumu. Visu laiku skolēni ievadījuši datus *Internet* mājas lapā. Tas prasa cītīgu ikdienas darbu. Pavasarī amerikāņu koordinatori mums pateicās, ka esam pārvarējuši 500 novērojumu robežu.

Sākumā programmā darbojās piecas skolotājas, pašlaik esmu palikusi viena, taču ceru mūsu pulciņu paplašināt. Skolēnu iesūtītās ziņas lieto zinātnieki visā pasaulē, savukārt audzēkņi pētījumus var izmantot zinātnisko darbu rakstīšanai.”

Z. Z.: “Es iesaistījos 6. klasē, man iepatīkās. Mākoņu veidi ir dažnedažādi, un pat ziemā, kad pētījumu mazāk, es bieži skatos debesīs un domāju par mākoņu veidiem.”

Līdzdalība *GLOBE* uzlabo skolēnu angļu valodas un datoru zināšanas, ļauj tikties ar programmas biedriem no Latvijas un visas pasaules. Zane ir piedalījusies nometnēs Stenčos, Igaunijā un tagad Norvēģijā.

S. D.: “Nodarbības un spēlēs Vangā (Norvēģijas vidienē) piedalījās vairāk nekā 300 skolēnu un ap simt pedagogu no Čehijas, Igaunijas, Islandes, Latvijas (arī no Talsiem un Limbažiem), Norvēģijas, Polijas un Somijas.

Skolēni veica apmēram 10 km garu pārgājienu ar četriem kontrolpunktiem. Zinātnieki turpat konsultēja, dalībniekiem bija jāpēta augsne, ķīmiski jāanalizē ūdens, ar *GPS* aparātu jāatrod divi koordinātu punkti, kā arī jāpasaka augu latīniskie nosaukumi.

Otrā diena pagāja jautrās izdarībās uz upes. Tie, kas vēlējās, varēja iet pa paralēlajām virvēm, lēkt virs ūdenskrituma u.tml. Arī mēs ar Zani izmēģinājām gandrīz viss iespējas.

Pēdējā dienā sacentās no dažādām valstīm izveidotas komandas. Pirmās divas vietas ieguva vienības ar Latvijas pārstāvju līdzdalību. Skolēniem bija jānosaka debess puses, attālums, mākoņu veidi, ūdens paraugi, augsnums (ar klinometru), pēc fotoattēla — valsts, datorā jāievada vai arī jāatrod dati, jānosaka putnu balsis u. c.

Ceļojuma laikā redzējām arī Brikšdales ledājus un olimpisko Lillehammeri.”

A. A.

Kas jauns tautas namā?

Anita Nazarova, “Vārpas” valdes priekšsēdētāja:

“Sācies jauns darba cēliens. Turpinām atsaucību guvušo līnijdeju nodarbības — otrdienās jauniesācējiem, trešdienās — iepriekšējiem dejotājiem (abās dienās plkst. 19.⁰⁰). Inese Kramiņa vada amatiereteātra nodarbības (ceturtdienās plkst. 19.⁰⁰). 29. septembrī sezonas pirmā *Baltā stunda*, ko rīkosim katru otro mēnesi. Bērnus reizi mēnesī iepriecinās diskotēkas, oktobrī ballēšies ģimenes, kā parasti būs vakari pensionāriem. No 18. līdz 21. septembrim nama apmeklētājus priecēja Ritas Bumbieres dāliju izstāde. 18. septembrī pajutmi devām *zaļo* un Zemnieku

savienības deputātu kandidātiem, tikšanos ar skaistām balsīm kuplīnāja Saldu zemessargi.

Ēkas ārpusē līdz oktobra beigām jāpabeidz remonts. Pildām līguma noteikumus, nama būvdarbos ieguldot 500 latus. Diemžēl jaunieši lauž jaunus, maijā uzstādītos solus.

Meklējam līdzekļus. Iesniedzām projektu — divu mēnešu darbu — Integrācijas fondam remontdarbiem, diemžēl atbalstu neguvām. Joprojām viens no svarīgākajiem jautājumiem — tualetes. Vajadzīgi krietni sponsori. Paldies pensionāriem, kas palīdzēja saskaldīt un sakrāmēt malku.”

A. A.

Dundagas pagasta Invalidu biedrības valdes paziņojums

Pateicamies par Invalidu biedrības sapulces rīkošanu 9. augustā Dundagā Gunāram Laicānam, Dzintrai Kalerei, Imantam Zingnikam, Viesturam Silmanim, Aldim Anzenavam, Valdim Šleineram, Jānim Grahoļskim un Ausmai Vikštrēmai.

Sapulcē ievēlēja trīs cilvēku valdi: Pēteri Sāmiiti, Ināru Čaunāni un Jautrīti Freimuti. Tā darbosies kopā ar VSPC vadītāju Diānu Teibi un darbinieci Māriti Jurču.

Mūsu pirmais uzdevums ir precizēt Dundagas pagasta invalidu sarakstus, viņiem nepieciešamo palīdzību pēc malkas, tehniskā aprīkojuma (elkoņu

spieķiem, pārvietošanās ratiņiem u.c.), lai Dundagas pagasta padome nākamā gada budžetā iedalītu finansiālo palīdzību.

Tāpēc tos, kam atbalsts nepieciešams, aicinām līdz 15. oktobrim ierasties pie Mārites Jurčas, lai aizpildītu deklarāciju, vai arī individuāli pie P. Sāmiša (t.m. 42845 vai mob. 6598652), J. Freimutes (t.m. 42753) vai I. Čaunānes.

Mīļie invalīdi, lai jums labs prāts, veselība un kaut nedaudz sirds siltuma ikdienā!

Valdes vārdā Jautrīte Freimute

Lieli un mazi, veci un jauni, nāciet uz Dundagas pili!

Aerobika līdz 15 gadu vecumam pirmdienās un trešdienās 16.00 — 17.00.

Aerobika no 15 gadu vecuma līdz... pirmdienās un trešdienās 17.00 — 18.00.

Modernās dejas otrdienās un ceturtdienās: 6 — 10 g.v. 14.00 — 15.00, 11 — 14 g.v. 15.00 — 16.00, 15 — 18 g.v. 16.00 — 17.00.

Deju kolektīvs “Dun — Dang”: pirmskolas vecuma grupa ceturtdienās 17.00 — 18.00, 1. un 2. klašu grupa pirmdienās un trešdienās 13.30 — 14.30, 3. — 6. klašu grupa pirmdienās un trešdienās 14.30 — 16.00, jaunieši pirmdienās un trešdienās 18.30.

Tuvākas ziņas pa tālr. 42432 vai 6418018 (Dace)

Karoga svētkos

23. septembrī vidusskola otro reizi atzīmēja Karoga svētkus. Pie skolas karoga nofotografējās labākie skolēni, bet katra klase izveidoja kompozīciju no dabas materiāliem karoga krāsās. Visa skola rotājās dažādos tumšzaļos karogos, bet pie skolēnu parlamenta durvīm bija pieļipis karogu sargs.

Inuta Brūklīņa, 11. kl. skolniece

Skolēnu vārdu

dzeja bibliotēkā

Pagasta bibliotēkas vadītāja Ruta Emerberga par godu Dzejas dienām ierosināja katram skolēnam apdzejot savu vārdu — cik vārdā burtu, tik rindiņu, un katra sākas ar nākamo burtu. Skolēni poētiski, asprātīgi, filozofiski un politiski apspēlēja savu vārdu burtus, visu jauki ilustrējot. Oktobrī darbi aplūkojami pagasta bibliotēkas izstāžu zālē. Ieskatam viens dzejolītis:

*Jānis brēca,
Ābeci mācoties.
Nebrēc, Jāni, nebēdā!
Ir jau labi.
Skolā visu iemācīs. (1.b. kl.)*

A. A.

12. oktobrī 22.00 pilī

balle ar Daini Porgantu

Darbosies bufete.

Bilētes pie pils direktores:

no 7. līdz 11. oktobrim Ls 1,50,
12. oktobra vakarā Ls 2.

Pagasta ZOLĪTES čempionāts no oktobra līdz aprīlim katra mēneša otrajā svētdienā 10.00 Dundagas pilī. Pirmā kārta 13. oktobrī. Dalības maksa — Ls 2 no spēlmaņa par visiem posmiem. Pieteikties sacensību dienā.

Nacionālā radio un televīzijas padome dara zināmu, ka ar tās 2002. gada 29. augusta lēmumu nr.124 atzīt Rīgas pilsētas SIA “RNR Ltd.” par uzvarētāju konkursā apraides atļaujas (licences) saņemšanai radio programmas apraidei 87,5-108 MHz UĻV diapazonā Dundagā.

Lūdzam dāvēt dvīņu bērnu ratiņus. Tālrūnis pagastmājā 42142.

Lukševica Iveta (1978. g.)
Baļķēna Elza (1923. g.)
Romanceviča Kilikeja (1923.g.)
Anševics Ansis (1937. g.)
Līdums Kristjānis (1914. g.)

«Dundadznieks» Nr. 8 (10)

2002.gada septembris.

Dundagas pagasta padomes izdevums, iznāk reizi mēnesī.

Redakcijas adrese: Dundagas pagasta bibliotēka, Talsu iela 7, Dundaga, LV 3270.

Redkolēģija: Gunta Abaja, Alnis Auziņš (redaktors, tālr.: mob. 9162130, darbā 42331, epasts: alnis@dundaga.lv), Sandra Dadze, Anda Felša, Uldis Katlaps, Gunārs Laicāns, Aivars Miška, Alanda Pūliņa, Dace Rumpe.

Publicētie materiāli ne vienmēr pauž redakcijas vai izdevēja viedokli. Par datu pareizību atbild tos snieguši amatpersona, citos gadījumos — raksta autors, intervijās — arī intervējamais. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz «Dundadznieku».

Iespiests Talsu tipogrāfijā.

Metiens: 600 eks.